

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:

The Spirit Bares Its Teeth by Andrew Joseph White /

Перекладацький проєкт:

переклад книги Ендрю Джозефа Вайта «The spirit bares its teeth»

MA Paper

Anastasiia Yaroshenko

PERm-1-23-1,4d

Scientific advisor:

S. Merkulova, Ph.D.

Цим підписом засвідчую, що подані на
захист рукопис та електронний документ
є ідентичними.

29.11.2024.

Ярошенко Т.О.

Kyiv 2024

Abstract

Translation project encompasses translation of several chapters of horror gothic novel *Spirit Bares Its Teeth* by Andrew Josef White.

The study is devoted to defining the genre of the novel, outlining Andrew Josef White's idiosyncrasy with unique way of narration and characterizing narrative elements and literary devices as the most appropriate reflection of his style in order to provide accurate translation and preserve the atmosphere of the novel set by the author.

The first chapter of the project comprises fragment from the book *Spirit Bares Its Teeth* in the source language, as well as personal translation of it into Ukrainian. The priority task of this translation was to achieve substantive, pragmatic, stylistic and functional equivalence between the source text and the translation. The author's style was also preserved. The translator's goal was to make the translation accessible and easy to understand for different groups of people.

The second chapter analyses and justifies the peculiarities of translating examples of narrative elements and literary devices horror gothic novel. Translation strategies and techniques used by the translator when working with the source text are studied in this part.

This translation project will be of interest primarily to the Ukrainian audience who enjoys reading horror, gothic novels with scary scenes, big tension of emotions and drama.

Keywords: *literary devices, narrative elements, horror gothic novel, translation techniques.*

Анотація

Цей перекладацький проєкт охоплює переклад кількох розділів готичного роману жахів Ендрю Джозефа Вайта «*Spirit Bares Its Teeth*».

Дослідження присвячено визначенню жанру роману, окресленню ідіостилю Ендрю Джозефа Вайта з його унікальною манерою розповіді та визначенню оповідальних елементів й літературних засобів як найбільш відповідного відображення його стилю з метою надання точного перекладу та збереження атмосфери роману, встановленої автором.

Перший розділ проєкту включає фрагмент з книги «*Spirit Bares Its Teeth*» мовою джерела, а також особистий переклад її на українську мову. Першочерговим завданням цього перекладу було досягнення субстанційної, прагматичної, стилістичної та функціональної еквівалентності між вихідним текстом та перекладом. Авторський стиль також був збережений. Мета перекладача була зробити переклад доступним і зрозумілим для різних груп людей.

Другий розділ аналізує і обґрунтовує особливості перекладу на прикладах оповідальних елементів та літературних засобів готичного роману жахів. У цій частині вивчаються стратегії та методи перекладу, які використовується перекладачем при роботі з вихідним текстом. Цей перекладацький проєкт буде цікавий в першу чергу українській аудиторії, яка любить читати жахливі, готичні романи зі страшними сценами, великою напругою емоцій і драмою.

Ключові слова: *літературні засоби, оповідальні елементи, готичний роман жахів, методи перекладу.*

Contents

Introduction.....	3
Chapter 1. Translation of 'The Spirit Bares Its Teeth' by Andrew Joseph White.....	4
Chapter 2. Rendering the author's style in gothic horror novels: the case of Andrew Joseph White's 'The Spirit Bares Its Teeth'.....	40
2.1 Andrew Joseph White, the author of intentional visceral prose.....	40
2.2 <i>Spirit Bares Its Teeth</i> as outstanding Victorian horror novel.....	45
2.3. Literary devices and elements of narrative in <i>Spirit Bares Its Teeth</i>	48
2.4. Strategies and translation techniques applied.....	54
Conclusions.....	60
List of references.....	61
Appendices.....	64

Introduction

Relevance of the topic. Accurate reproduction of the author's non-traditional, unique style (various literary devices being their significant element) when translating fiction is an important aspect of a good translation that can convey the author's intention as best as possible, and ignoring this aspect, on the contrary, can make the reader's experience with the book less rich and reduce the percentage of understanding. Analysis of literary devices, techniques, as well as specific peculiarities of the author's writing can elevate the translator's understanding of the characters, the setting, the cultural implications, as well as the overall themes. Knowing that *The Spirit Bares Its Teeth* has a heavy focus on several themes and characters, especially the main character and his mental state, the analysis of literary devices is important in this type of novel.

The state of the art of research. Linguists have paid a lot of attention to this problem, taking into account the specifics of translating literary devices, which makes it stand out against the background of translating more ordinary, bland writing. A review of the scientific literature has shown that general issues of literary device utilization have been studied thoroughly.

The object of the study is literary devices used in literature as elements of the author's unique style and rendering it in Ukrainian.

The subject of the study: ways of translating highly literary text of the novel *The Spirit Bares Its Teeth*.

The goal of this paper is to characterize narrative elements and literary devices as elements of the author's idiosyncrasy and to analyze the strategies and translation techniques applied in the process of translation.

To achieve this goal, the following objectives were performed:

1. To distinguish basic concept of the author's style, considering narrative elements and literary devices;
2. To outline challenges of translation of the *Spirit Bares Its Teeth* from English into Ukrainian language;
3. To define strategies and techniques of translation of the mixed genre novel;
4. To analyze the examples in relation to their context in the novel and assessing the adequacy of the translation.

The material of the study is the English source text of Andrew Josef White's novel *The Spirit Bares Its Teeth* and its translation into Ukrainian. The methodological basis of the work is a comprehensive analysis of both texts to identify differences and similarities between the ST and the TT.

The structure of the thesis includes an introduction and two chapters (the first with the translation of fragment of the book, the second reveals translation analysis), general conclusions, a list of references, an annotation and appendices. The translation project consists of 41 pages of the actual translation and 15 pages of translational analysis.

The research material was based on the scientific works of such scholars as B.J. Woodstein, Lewis Turco, Jessica Mason, and etc.

This paper has been featured in the "Нові тенденції у перекладознавстві, філології та лінгводидактиці у контексті глобалізаційних процесів" conference held in the Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University.

Chapter 1. Translation of 'The Spirit Bares Its Teeth' by Andrew Joseph White

ST

CHAPTER 1

The last time I spoke to my brother was six months ago. I remember the date exactly: the twenty-second of April, 1883. How could I not? It's burned into me like a cauterized wound, an artery seared shut to keep from bleeding out.

It was his wedding, and I was on the edge of hysterics. I wasn't being difficult on purpose. I wasn't, I swear. I never mean to be, no matter what Mother and Father say. I'd even promised it would be a good day. I wouldn't let the too-tight corset send me into a fit, I wouldn't tap, I wouldn't fidget, and I certainly wouldn't wince at the church organ's high notes. I would be so perfect that my parents wouldn't have a reason to so much as look at me.

And why shouldn't it have been a good day? It was my brother's wedding. He'd just returned to London after a few months teaching surgery in Bristol, and all I wanted was to hang off his arm and chatter about articles in the latest *Edinburgh Medical Journal*. He would tell me about his new research and the grossest thing he'd seen after cutting someone open. He'd quiz me as he fixed his hair before the ceremony. "Name all the bones of the hand," he'd say. "You have been studying your anatomy, haven't you?"

It would be a good day. I'd promised.

But that was easy to promise in the safety of my room when the day had not yet started. It was another to walk into St. John's after Mother and Father had spent the carriage ride informing me I'd be married by the new year.

"It's time," Mother said, taking my hand and squeezing-putting

TLT

РОЗДІЛ 1

Востаннє я спілкувався з братом півроку тому. Я точно пам'ятаю дату: 22-ге квітня 1883 року. Як тут не пам'ятати? Цей спогад як шрам, як припікана рана, як артерія, зашита, щоб не кровоточила.

Тоді було його весілля, і я, на межі істерики. Я ненавмисно все псував. Ненавмисно, клянусь. Я ніколи не хотів бути таким, незалежно від того, що говорять Мати та Батько. Я навіть пообіцяв, що цей день буде чудовим. Я не дозволю занадто тісному корсету викликати у мене приступ істерики, я не дригатиму ногою, я не буду непосидюче рухатись, і я точно не скривлюся від високих нот церковного органу. Я буду настільки ідеальним, що мої батьки не матимуть жодних причин коситися на мене.

І чому це не мав бути чудовий день? Це було *весілля* мого брата. Він шойно повернувся до Лондона після того, як кілька місяців викладав хірургію в Брістолі, і все, чого я хотів, так це причепитися до нього й побазікати про статті в останньому випуску *Единбурзького медичного журналу*. Він розповідав мені про своє нове дослідження та найогидніші речі, які він бачив після того, як когось розрізав. Він запитував мене, коли поправляв зачіску перед церемонією: "Назви всі кістки руки. Ти вивчала анатомію, чи не так?"

Це буде чудовий день. Я обіцяв.

Але легко було обіцяти в безпеці своєї кімнати, коли той день ще не почався. Все було по іншому, коли я зайшов в собор Святого Іоанна після того, як Мати й Батько провели поїздку в кареті за розмовою про те, що я вийду заміж до нового року.

- Час настав, - сказала Мати, взявши мене за руку й стиснувши,

too much pressure on the metacarpals, the proximal phalanges. "Sixteen is the perfect age for a girl as pretty as you."

What she *meant* was, "For a girl with eyes like yours." Also, it wasn't. The legal marriageable age was, and still is, twenty-one, but the laws of England and the Church have never stopped the Speakers from taking what they want. And it was clear what they wanted was me.

It was like the ceremony became a fatal allergen. While Father talked with a colleague between the pews and Mother cooed over her friends' dresses, I dug my fingers into my neck to ensure my trachea hadn't swollen. The organist hunched over the keys and played a single note that hit my eardrums like a needle. Too many people talked at once. Too loud, too crowded, too warm. The heel of my shoe clicked against the floor in a nervous skitter. Tap tap tap tap.

Father grabbed my arm, lowered his voice. "Stop that. The thing you're doing with your foot, stop it."

I stopped. "Sorry."

On a good day, I could stomach big events like this. Parties, festivals, fancy dinners. Sometimes I even convinced myself I liked them, when George was there to protect me. But that's only because a legion of expensive tutors had trained me to. They'd molded me from a strange, feral child into an obedient daughter who sat with her feet tucked daintily and never spoke out of turn. So, yes. Maybe, if it had been a good day, I could have done it. But good days had suddenly become impossible.

In the crowd, I slipped away.

Sometimes I pretend my fear is a little rabbit in my chest. It's the sort of rabbit my brother's school tests their techniques on, with grey fur and dark eyes, and it hides underneath my sternum beside the heart.

Mother and Father are going to do this to you, it reminded me. I pressed a hand against my chest as I searched the pews to no avail.

занадто сильно натиснувши на п'ясткові кістки, проксимальні фаланги. - Шістнадцять - ідеальний вік для такої гарної дівчини, як ти.

Але *насправді* вона мала на увазі: "Для дівчини з очима, як у тебе". Крім того, це не ідеальний вік. Шлюбний вік був і досі є 21, але закони Англії та церкви ніколи не перешкоджали Ораторам брати те, чого вони хочуть. І було зрозуміло, чого саме вони хочуть - мене.

Церемонія ніби стала фатальним алергеном. Поки Батько розмовляв із колегою між лавками, а Мати воркувала над сукнями своїх подруг, я впивався пальцями в шию, щоб переконатися, що моя трахея не опухла. Органіст зігнувся над клавішами й заграв одну ноту, яка проштрикнула мої барабанні перетинки, наче голка. Занадто багато людей говорили одночасно. Надто голосно, надто людно, надто тепло. Каблук мого черевика нервово клацнув об підлогу. Туп-туп-туп-туп.

Батько схопив мене за руку, і стишив голос.

- Припини. Припини робити це ногою, досить.

Я зупинився.

- Вибачте.

Іноді я міг перенести такі великі події. Вечірки, фестивалі, шикарні вечери. Іноді я навіть переконував себе, що вони мені подобаються, коли Джордж був поруч, щоб захистити мене. Але це лише тому, що легіон дорогих репетиторів навчив мене цьому. Вони перетворили мене з дивної, дикої дитини на слухняну доньку, яка сидить, підібгавши ноги, і ніколи не говорить без дозволу. Отже, так. Можливо, якби день був вдалим, я міг би перенести це. Але вдалі дні раптом стали неможливими.

Я вислизнув з натовпу.

Іноді я вдаю, що моє відчуття страху - то маленький кролик у моїх грудях. Це такий кролик, на якому школа мого брата проводить експерименти. Із сірим хутром і темними очима, і він ховається під мою грудною кісткою поруч із серцем.

Він нагадав мені: "*Мати й Батько* збираються зробити це з тобою". Я притиснув руку до грудей, безрезультатно шукаючи лави. Церква була

The church was long, with stained glass stretching up like translucent membranes. *And when they do, you'll cut yourself open. You'll pull out your insides. You promised.*

I stepped out into the vestibule, and after all this time, there he was. My brother with his groomsmen, friends from university I'd never met. Stealing a drink from a flask. Swinging his arms, trying to get blood to his fingers. Bristol had changed him. Or maybe he'd just matured while I wasn't there to see it, and it'd be better if I turned him inside out and sewed him up in reverse so I no longer had to watch him age. At least, now that he was back, he'd be serving the local hospitals and nearby villages, and he wouldn't be so far away from me. Nothing all the way out at the coast, not anymore.

I said, barely loud enough to hear, "George?"

My brother met my eyes, and his first words to me in months were, "*That's the dress you picked?*"

Right. I'd tried awfully hard to forget what I was wearing. The corset was specifically made to accentuate curves and the dress was gaudy, with a big rump of a bustle as was the fashion. Or Mother's idea of the fashion. I'd studied diagrams from George's notes of how tightlacing corsets could deform bones and internal organs, memorized them until I could draw them on the church floor with charcoal. Flesh and bone make more sense to me than the people they add up to.

"It was Mother's idea," I said plainly, resisting the urge to chew a hangnail. "May I speak to you? For just a second?"

George flashed a grin at his groomsmen. "Sorry, lads. The sister's more important than you lot."

So he broke away from the flock, even as his friends groused and jabbed their elbows into his ribs-and then he led me to a quiet corner in the back of the sanctuary. Away from the people and the noise.

довга, з вітражами, що тяглися вгору, як напівпрозорі мембрани.

І коли вони це зроблять, ти розітнеш себе. Ти витягнеш свої нутрощі. Ти обіцяв".

Я вийшов у вестибюль, і ось, він досі тут - мій брат зі своїми шаферами, друзями з університету, яких я ніколи не бачив. Він попиває собі із фляги, розмахує руками, намагаючись змусити кров прилити до пальців. Брістоль змінив його. Або ж, він просто подорослішав, поки я того не бачив, і було б краще, якби я вивернув його навиворіт і зашив, щоб мені більше не довелося дивитися, як він дорослішає. Принаймні тепер, коли він повернувся, він обслуговуватиме місцеві лікарні та сусідні села, і не буде так далеко від мене. Ніяких подорожей, більше ніколи.

Ледве голосно, я вигукнув:

- Джордж?

Мій брат зустрівся зі мною поглядом, і першим, що він сказав мені за останні місяці, було:

- Ти вибрала *оцю* сукню?

Так. Я дуже старався забути, що на мені було одягнено. Корсет був спеціально виготовлений, щоб підкреслити вигини, а сукня була кричущою, з великим задом. Бо так модно. Або ж, це мамине уявлення про моду. Я вивчав діаграми із нотаток Джорджа про те, як тісні корсети можуть деформувати кістки та внутрішні органи, запам'ятовував їх, доки не зміг по пам'яті намалювати їх вугіллям на церковній підлозі. Плоть і кістки мені зрозуміліші, ніж люди, які з них складаються.

- Це була ідея Матері, - прямо сказав я, стримуючи бажання відкусити задирку [1], - Можна я з тобою поговорити? Одну хвилику?

Джордж усміхнувся своїм шаферам.

- Вибачте, хлопці. Сестра важливіша за вас.

Так брат відірвався від них, попри те що його друзі бурчали і тицали ліктями йому в ребра. Потім він повів мене до тихого куточка в глибині святого, подалі від людей і шуму.

Without Father to snap at me, I couldn't stop fidgeting. My hands wrung awkwardly at my stomach, and I bit my cheek until I tasted blood.

It's pathetic you ever thought you'd avoid this, the rabbit said.

George got my attention by putting a hand in front of my face. "In," he said. I scrambled to follow his instructions, breathed in. "Out." I breathed out. "There we go. It's okay. I'm here."

As soon as you were born with a womb, you were fucked.

I couldn't take it anymore. The mask I'd built to be the perfect daughter cracked. The stitches popped. I began to cry.

George said, "Oh, Silas." My name. My real name. It'd been so long since someone called me my real name. I clamped a hand to my lips to stifle an embarrassing gasp.

"Use your words," George said. "Tell me what's wrong."

I didn't mean to do this at his wedding. I didn't do it on purpose. I didn't, I swear.

I said, "I need to get out of that house. It's happening. Soon." I started to rock back and forth. George put a hand on my shoulder to hold me still, but I pushed him away. I had to move. I'd scream if I couldn't move.

"No. Don't. Please don't. I just-I don't know, I don't know what to do."

"Silas," George said.

"If I get away from them, I could buy a little more time." Could I, though? Or was I just desperate? "Don't leave me alone with them, please--"

"Silas."

I forced myself to look at him. My chest hitched. "What?"

Then, one of the groomsmen, leaning out to the pews, bellowed: "The bride has arrived!"

Без Батька, який огризнувся би на мене, я не міг перестати ворухитися. Мої руки незграбно стиснули живіт, я прикусив щоку, поки не відчув смаку крові.

"Ти думав що уникнеш цього. Жалюгідно". - сказав кролик.

Джордж привернув мою увагу, помахавши рукою перед обличчям.

- Вдих... - сказав він. Я почав виконувати його вказівки, і вдихнув. - ... Видих. - Я видихнув. - Отак от. Все добре. Я з тобою.

Як тільки ти народився з утробою, тобі був гаплик.

Я більше не міг цього витримати. Маска ідеальної доньки, створена мною, тріснула. Шви розійшлися. Я почав плакати.

- О, Сайласе. - сказав Джордж.

Моє ім'я. Моє справжнє ім'я. Минуло так багато часу з тих пір, як хтось називав мене справжнім ім'ям. Я притиснув губи долонею, щоб стримати сором'язливий подих.

- Тобі не просто так дали язика. - сказав Джордж. - Скажи мені, що не так. Я не хотів щоб це сталося на його весіллі. Я не навмисно. Я ненавмисно, клянусь.

- Мені потрібно вийти з того будинку. Вже починається. Скоро. - сказав я. Я почав погойдуватися вперед-назад. Джордж поклав мені руку на плече, щоб утримати на місці, але я відштовхнув його. Мені було необхідно рухатися. Я б закричав, якби не міг рухатися.

- Ні. Не роби цього. Будь ласка, не роби цього. Я просто... я не знаю, я не знаю, що робити.

- Сайласе. - сказав Джордж.

- Якщо я втечу від них, то зможу виграти трохи більше часу. - А чи зміг би я? Чи я просто був у відчаї? - Не залишай мене з ними наодинці, будь ласка...

- Сайлас.

Я змусив себе подивитися на нього. У грудях звелосся.

- Що?

Тоді, один із шаферів, нахилившись до лавок, заревів: "Наречена

“Shit,” George said. “Already?”

“Wait.” I grabbed for his sleeve. No, he couldn’t walk away now, he couldn’t. “George, please.”

But he was backing up, peeling me from his arm. When I remember this moment months later, I recall his pained expression, the worry wrinkling his face, but I don’t know if it was actually there. I cannot convince myself I hadn’t created it in the weeks that followed.

“We can talk about this later,” George said. “Okay? Sit, before someone comes looking for you.” Nausea climbed up my throat and threatened to spill onto my tongue. “Afterwards. I swear.”

He walked away.

I stared after him. Still shivering. Still struggling for air.

What else was I to do except what I was told? I never learned how to do anything else.

I scrubbed my eyes dry and found my place with our parents. Mother smiled, holding me by the shoulder the way surgeons used to hold down patients before anesthesia. “How is George doing?” she asked me, and I said, “He’s well.” The organist ambled into a slow, lovely song, and the sun shone through stained glass in a beam of rainbows. George stood at the end of the aisle. He met my gaze and smiled. I smiled back. It wavered.

The bride herself, when she walked in on her father’s arm, was tall, with honey-colored hair. She was not the most beautiful woman in the empire, but she didn’t have to be. She radiated such kindness that it was as if she were made of gold.

But.

She had violet eyes.

And a silver Speaker ring on her little finger.

прибула!”

- Дідько. - висварився Джордж. - Вже?

- Почекай. - я схопив його за рукав. Ні, він не міг піти зараз, він не міг. - Джордж, будь ласка.

Але він відступав, відриваючи мене від своєї руки. Коли я згадую цю мить кілька місяців потому, то пригадую той болісний вираз обличчя, хвилювання, що зморщило його, але я не знаю, чи було це насправді. Я не можу переконати себе, що я не надумав його.

- Ми можемо поговорити про це пізніше. - сказав Джордж. - Гаразд? Сиди, доки хтось не почне тебе шукати. - Нудота підбралась до мого горла та погрожувала перейти на язык. - Потім. Клянусь.

Він пішов геть.

Я дивився йому вслід. Я все ще тремтів. Все ще ледве дихав.

Що ще я мав робити, крім того, що мені сказали? Я ніколи не навчився нічому іншому.

Насухо витерши очі, я знайшов своє місце поряд з батьками. Мати посміхнулася, тримаючи мене за плече так, як хірурги тримають пацієнтів перед наркозом.

- Як справи у Джорджа? - запитала вона, і я сказав:

- Все добре.

Органіст заспівав повільну, приємну пісню. Сонце сяяло крізь кольорове скло веселковими променями. Джордж стояв у кінці проходу. Він зустрів мій погляд і посміхнувся. Нерішуче, я посміхнувся у відповідь.

Сама наречена, що заходила тримаючись за руку батька, була високою на зріст, із волоссям кольору меду. Вона не була найкрасивішою жінкою в імперії, але й не мусила бути. Вона випромінювала таку доброту, неначе була золотою.

Але.

У неї були фіолетові очі.

І срібний перстень Оратора на мізинці.

The rabbit said, *Soon, that will be you.*

When I was younger-ten, I think, or maybe eleven-I dreamed of amputating my eyes. It seemed easy. Stick your thumb in the socket, work it behind the eyeball, and take it out, pop, like the cork in a bottle of wine. If they were gone, I reasoned, the Royal Speaker Society would leave me be. They came over every Sunday to savor cups of Mother's tea, talk with Father about ghosts and spirit-work and economic ventures in India, and calculate the likelihood of their children having violet eyes if they had those children with me. "You've never played with a ghost, have you?" a Speaker said once, teasing my sleeve. "Because you know what happens to little girls who play with ghosts."

And it has never stopped. It has only gotten worse, louder and louder as I grew into my chest and hips. Now they kiss my knuckles and run their hands through my hair. They wonder about boys I've been with and offer ungodly sums of money for my hand in marriage.

"Is she lilac, heather, or mauve?" they would ask my mother, holding my jaw to keep my head still. Sometimes they gave me their silver Speaker ring to wear, just to see how I'd look with it one day. "Oh, Mrs. Bell, when will you let her marry?"

Mother would just smile. "Soon."

I'd grown out of the juvenile fantasy quickly enough. The eyes were a symptom, not the disease. If I wanted to resort to surgery, I'd have to go to the root: a hysterectomy, a total removal of the womb. Until my ability to continue a bloodline is destroyed, these men don't care how many pieces of myself I hack off-but that doesn't mean I haven't popped the eyes out of a slaughtered pig just to feel it.

George's wife had violet eyes like mine.

He was doing to a girl everything that would be done to me.

Кролик сказав: *"Тебе спіткає та ж доля".*

Коли я був молодшим, віком в років десять, здається, чи може одинадцять, я мріяв ампутувати свої очі. Це здавалося простою задачею. Засовуєш великий палець в очницю, просуваєш за очне яблуко, і виймаєш його. Чпок, як пробка з пляшки вина. Якби мої очі зникли, міркував я, Королівське товариство Ораторів залишило б мене в спокої. Вони приходили щонеділі, щоб посмакувати чаю Матері, поговорити з Батьком про привидів, духовенство, економічні підприємства в Індії, та підрахувати, яка ймовірність того, що їхні діти матимуть фіолетові очі, якщо я народжу від них.

- Ти ніколи не гралася з привидами, чи не так? - якось сказав Оратор, смикаючи мене за рукав. - Тому що ти знаєш, що відбувається з маленькими дівчатками, які граються з привидами.

І це ніколи не припинялося. Стало тільки гірше, голосніше й голосніше, відколи мої груди та стегна почали рости. Тепер вони цілують кісточки моїх пальців і проводять руками по моєму волоссю. Вони цікавляться хлопцями, з якими я була, і пропонують безбожні суми грошей за мою руку.

- Її очі бузкові, вересові чи лілові? - питали вони мою маму, тримаючи мене за щелепу, щоб роздивитися. Іноді вони давали мені надіти свій срібний перстень Оратора, просто щоб побачити, як я колись буду з ним виглядати. - О, місіс Белл, коли ж ви дозволите їй вийти заміж?

Мама лише усміхнулася. - Скоро.

Я досить швидко виріс із підліткових фантазій. Очі були симптомом, а не хворобою. Якби я хотів вдатися до хірургічного втручання, мені довелося б піти до кореня - гістеректомія, повне видалення матки. Доки моя здатність продовжувати родовід не буде понівечена, цим людям буде байдуже, скільки частинок себе я відсічу. Але це не означає, що я не виколупував очі забитій свині, просто щоб відчути це.

У дружини Джорджа були фіолетові очі, як у мене.

I got up from the pew. Mother hissed and reached for me, but I stumbled into the aisle, clamping a hand over my mouth. I slammed out the front doors and collapsed onto the stairs.

I spat stomach acid once, twice, before I vomited.

Father came out behind me, dragging me onto my feet. "What are you doing?" he snarled. "What is wrong with you?"

It will hurt, the rabbit said. It will hurt it will hurt it will hurt.

George has not been able to face me since.

He knows what he did.

CHAPTER 2

November descends upon England, dark and uncaring like consumption, and I'm almost grateful; after all, it is easier to be a boy in the winter.

I fret in front of the vanity mirror as embers gleam in my bedroom fireplace. Darker tones are blessedly more fashionable in the later months; heavier fabrics and long coats break up the silhouette, obscuring more feminine features. There's nothing to be done about soft cheeks and pink lips, but with my hair tucked into a cap and a scarf wrapped round to conceal the pins, I just about pass for a boy. A feminine, baby-faced boy from the poor side of the city-funny, then, that my bedroom is full of fine dresses and imported rugs-but a boy nonetheless. Very Oliver Twist. I think. I've never been one for stories.

Still, my chest aches as I fill out my brows with powder stolen from Mother's vanity. How cruel is it, that I only get to be myself as a costume? I do not get to savor the masculine cut of my clothes, or the illusion of short hair, or the fleeting joy of my skin feeling like mine. Instead, I have to worry if my boyhood is convincing enough to

Він робив з дівчиною все те, що робив би зі мною.

Я підвівся з лави. Мати прошипіла і потягнулася до мене, але я поштовхнувся до проходу, затискаючи рукою рота. Я грюкнув вхідними дверима і впав на сходи.

Я виплюнув шлункову кислоту раз, два, перш ніж мене вирвало.

Батько вийшов позаду мене, піднімаючи мене на ноги.

- Що ти коїш? - прогарчав він. - Що з тобою не так?

"Буде боляче", сказав кролик. "Буде боляче, буде боляче, буде боляче".

Відтоді Джордж не міг дивитися мені в очі.

Він знає, що зробив.

РОЗДІЛ 2

Листопад опустився на Англію, темний і безтурботний, як сухоти [2], і я майже вдячний цьому; адже взимку легше бути хлопцем.

Я хвилююся перед туалетним дзеркалом, поки в каміні в моєї спальні догорають вуглики. Темніші тони стали більш модними в останні місяці, і для мене це неначе благословення; щільніші тканини та довгі пальта приховують силует, і його більш жіночні риси. Нічого не поробиш із м'якими щічками та рожевими губами, але з моїм волоссям, заправленим у кашкет, і обличчям, закутаним шарфом, щоб приховати шпильки, я майже схожий на хлопця. Жіночного хлопця із дитячим обличчям родом із бідної частини міста (що смішно, бо моя спальня повна гарних суконь та імпортних килимів), але все ж таки хлопця. Дуже в дусі Олівера Твіста. На мою думку. Я ніколи не любив історії.

І все-таки моє серце кров'ю обливається, коли я фарбую брови косметикою, вкраденою з туалетного столика Матері. Як же це жорстоко - я можу бути собою лише в костюмі. Я не можу насолоджуватися чоловічим кроєм свого одягу, чи ілюзією короткого волосся, чи швидкоплинною радістю від того, що моє тіло нарешті відповідає мені. Натомість я маю хвилюватися, чи моя чоловічість є достатньо переконливою, щоб убезпечити мене. Немає в цьому радості. Тільки

keep me safe. There is no joy in that. Only fear.

You think you'll fool them? the rabbit chides as I work. *So many men would do terrible things for you. So many of them have begged for the chance. They'd know your body anywhere. Look at the trousers bunching at my full hips and the linens tied around my breasts that never feel tight enough. See? You're nothing more than a little girl playing dress-up.*

And you're going to walk right into their lair.

The rabbit is right. If I have any time left, it's not much. Mother and Father have nearly decided on my husband. That's what they're doing at this very moment: perusing the Viscount Luckenbill's annual Speaker gala with a list of names. This year's costume theme is literature, so they're busy in whatever inane outfits Mother has devised, cross-examining the men who have fawned over me all my life. I can nearly hear them weighing the advantages of each potential marriage contract. How many connections do they have? How much money? How much power?

So, yes, it would be safer to stay home. But tonight is my best, and maybe my only, chance to escape.

Because a young medium is set to receive his spirit-work seal at the gala tonight-and with any luck, it will be me. The plan is simple enough. Go to the gala, get the seal, and run.

I close the tin of powder and remind myself to breathe.

I do not give a shit about being a medium. I want nothing to do with the Speakers, or spirits, or hauntings, or any of it. But if a silver Speaker ring marks you as a member of the brotherhood, a medium's seal grants you the freedom of a king. Violet eyes make spirit-work possible, and a seal makes it legal. Speaker money will fund your travels and businesses. Opportunities rise up to meet your feet. Of course, England regulates its mediums brutally, but to be officially recognized as one with that mark on your hand-it might as well be

страх.

"Думаєш, ти їх надуриш?" дорікає кролик, поки я працюю. *"Скільки чоловіків зробили би заради тебе жахливе. Скільки з них благали про шанс. Вони впізнають твоє тіло будь-де. Подивись на штани, які стягуються на повних стегнах, на тканину, що стискає груди, але ніколи достатньо туго. Бачиш? Ти всього лише мале дівчисько, що грає в одягалки.*

І ти збираєшся увійти прямо в їхнє лігво".

Кролик правий. Якщо у мене залишився час, то його небагато. Мама з Батьком майже визначилися з тим, хто буде моїм чоловіком. Саме цим вони зараз займаються: переглядають список запрошених на щорічний урочистий вечір Оратора Віконта Лакенбіла. Цього року темою костюмів є література, тож вони зайняті безглуздими вбраннями, які придумала Мати, та перехресним допитом чоловіків, які все з дитинства підлабузнювали мене. Я майже чую, як вони зважують переваги кожного потенційного шлюбного контракту. Скільки у них зв'язків? Скільки грошей? Скільки влади?

Тому так, безпечніше було б залишитися вдома. Але сьогоднішній вечір - мій найвірогідніший, і, можливо, єдиний шанс втекти.

Тому що сьогодні, на урочистому вечорі, один молодий медіум матиме шанс отримати власну печатку духовної роботи. І якщо пощастить, цим медіумом буду я. План досить простий. Прийти на вечір, отримати печатку, та тікати.

Я закриваю баничку з тінями і нагадую собі дихати.

Мені начхати на ремесло медіумів. Я не хочу мати нічого спільного ні з Ораторами, ні з духами, ні з привидами, ні з чим з цього. Але якщо срібний перстень Оратора позначає людину як члена братства, то печатка медіума дарує небачену свободу. Фіолетові очі роблять духовну роботу можливою, а печатка робить її легальною, поки гроші Оратора фінансуватимуть подорожі та бізнес. Можливості практично липнуть до вас. Звісно, Англія жорстоко регулює своїх медіумів, але бути офіційно

magic, the way the empire will bend for you.

So I'll take the seal, proof of my manhood branded on the back of my hand, and go where no one knows my face. I'll enroll in medical school and begin my life in earnest. Nobody will know I had been a daughter once. I won't need Mother and Father. I won't need George; I won't need any of them.

I'll be...

My heel clicks again, *tap tap tap*, but it's not enough to get rid of the tension creeping up my trapezius muscles. In a burst, my hands flutter, and I shake myself out until I'm calm enough to breathe again.

After this, I'll be free.

I've forged my invitation to the gala. According to Mother's friends, the young man who is supposed to get his medium's seal tonight, who has eyes like wisteria and traveled all the way here from York for the chance, has fallen ill. Nobody has met him in person, so I've borrowed his name for the evening. I will take his place, and his seal, and I will be gone before a soul learns the truth.

It's just that if I'm caught, if they figure out who I am, that I was born a girl-

They'll fucking hang you.

The gala is not far. I slip down the front steps of my family's townhome-not nearly as impressive as some of the other houses of London, but still grand enough to reflect well on the family-and huddle into my coat. Despite the cold, I refuse to hail a cab. I need to walk. It's the only way I can reliably clear my head these days. Especially since I don't let my hands flap in public. "*You look like an imbecile*," Father said once, which was far more effective than any of my tutors' attempts to get me to stop. "*You look stupid, girl*."

I tried telling my family the truth exactly once. When I was

визнаним цією міткою на руці... Те, як імперія зі шкіри вилазить заради тебе дійсно *чарівно*.

Тож я візьму печатку, доказ моєї мужності, позначений на тильній стороні моєї долоні, і подамся туди, де ніхто не впізнає мого обличчя. Я вступлю до медичного інституту і всерйоз візьмуся за своє життя. Ніхто не дізнається, що колись я була дочкою. Мені не будуть потрібні Мати й Батько, мені не буде потрібен Джордж, вони не будуть мені потрібні.

Я буду...

Мій каблук знову стукає, туп-туп-туп, але цього недостатньо, щоб позбутися напруги, що підкрадається до трапецієподібних м'язів [3]. Мої руки різко здригаються, і я трушусь, доки не заспокоююся і почну дихати.

Після цього я буду вільним.

Я підробив своє запрошення на вечір. Судячи зі слів друзів матері, молодий чоловік, який сьогодні ввечері повинен був отримати печатку медіума, має бузкові очі, і приїхав сюди з Йорка заради цієї нагоди. Але він захворів. Ніхто не знає його особисто, тому я запозичив його ім'я на цей вечір. Я займу його місце, заберу його печатку, і я піду раніше, ніж хтось дізнається правду.

Просто якщо мене спіймають, якщо вони дізнаються, хто я, що я народилася дівчиною...

... "*То вони тебе, в біса, повісять*".

Вечір не за горами. Я тихо спускаюся сходами будинку моєї сім'ї, і закутуюсь в своє пальто. Цей дім не такий вражаючий, як деякі інші лондонські будинки, але все ж досить величний, щоб не ганьбити сім'ю. Незважаючи на холод, я відмовляюся викликати кеб. Треба йти пішки. Останнім часом, це єдиний спосіб, в який я можу провітрити голову. Тим паче, я не розмахую руками на людях. Батько якось сказав: "*Ти схожа на дурену*". Це було набагато ефективніше, ніж будь-які спроби моїх викладачів змусити мене зупинитися. "*Ти виглядаєш дурно, дівчино*".

Я намагався сказати своїй родині правду рівно один раз. Коли я був

younger, back when I thought they still cared, I told them I did not ever want to be married. Stories that took the shape of fairy tales sounded like Hell to me. My eyes would give me a good marriage and a life of privilege, a life of plenty, if I'd only let them. But wedding dresses, big bellies, the miracle of childbirth? I'd rather cut myself open. I told them I didn't want any of it. I told them I was scared.

Mother called me silly, and Father told me to get over it. I knew what they really meant, though. The rabbit translated for me. *Entitled. Selfish.* How dare I ask to be treated differently than anyone else? Every man and woman in England has a duty, and I couldn't expect to escape mine just because I was scared.

I don't think *scared* was the word I should have used.

It doesn't take long to find the South Kensington Museum. It's a grand cathedral of art and finery, lit up so brightly against the dark night sky it looks like it's been set on fire. The Speakers have swallowed it whole. Violet banners hang from the marble façade, framed by thousands of lavenders and lilacs woven into wreaths and ivy arches, all of which will shrivel and die in the cold as soon as the event is done. Carriages wait obediently in the street, horses huffing and puffing while the drivers try to catch a nap. It's almost as if the Royal Speaker Society will dissolve into violent chaos if they don't spend half their taxpayer funding on decorations and overworked servants.

At the entrance, a violet-eyed doorman blows into his hands to warm them. He has a seal, but only a small placeholder design, a circle freeze-burned onto the back of his hand. This is an indentured medium: a man who couldn't afford his full medium's seal and so signed himself away to the Speakers in exchange for the funds. It's a nasty deal, but there will never be a shortage of people willing to take nasty deals in exchange for a better life. This indentured medium will get the rest of the seal, an intricate eye, once his debt is paid off-as

молодшим, коли я думав, що вони піклуються про мене, я сказав їм, що ніколи не хочу виходити заміж. Історії, що набували форми казок, для мене звучали як Пекло. Якби я тільки дозволив їм видати мене заміж, мої очі забезпечили б мені хороший шлюб і привілейоване життя в достатку. Але весільні сукні, великі животи, диво пологів? Краще вже померти. Я сказав їм, що не хочу цього. Я сказав їм, що мені страшно.

Мати назвала мене дурепою, а Батько сказав, щоб я змирився з цим. Але я знав, що вони мали на увазі насправді. Кролик пояснив все. "*Egoïst*". Як я смію просити, щоб до мене ставилися не так, як до всіх? Кожен чоловік і жінка в Англії мають обов'язок, і я не міг сподіватися, що втечу від свого лише тому, що боявся.

Не думаю, що "*боявся*" те слово, котре я мав використати.

Південний Кенсінгтонський музей швидко знайшовся. Це грандіозний собор мистецтва та вишуканості, освітлений настільки яскраво на фоні темного нічного неба, що здається, ніби його підпалили. Оратори кинули на це. Фіолетові прапори звисають з мармурового фасаду, обрамленого тисячами квіток лаванди і бузку, сплечених у вінки та арки - усі ці рослини зморщаться і загинуть на холоді, щойно подія закінчиться. На вулиці слухняно чекають екіпажі, коні пихкають, а візники намагаються подрімати. Майже складається враження, ніби Королівське товариство Ораторів розчиниться в насильницькому хаосі, якщо вони не витратять половину своїх коштів отриманих від платників податків на прикраси та запрацьованих слуг.

Біля входу фіолетовоокий швейцар дме в руки, щоб зігріти їх. У нього є печатка, але на ній лише невеликий, типовий малюнок, коло, випалене на тильній стороні його долоні. Це договірний медіум - людина, яка не могла дозволити собі повноцінну печатку медіума, і тому продав себе Ораторам в обмін на кошти. Це неприємна угода, але людей, готових піти на неприємні угоди в обмін на краще життя, ніколи не бракуватиме. Цей медіум отримає решту печатки, детальне око, коли його борг буде виплачено... звісно, якщо рука до цього не піддається

long as the hand doesn't succumb to gangrene first. At least he gets to wear a fancy ring while he waits.

Through the twin sets of double doors, I hear laughter. It's muffled, as if underwater. I'm late.

"This is a private event, boy," the doorman drawls as I approach. There's a thrill at being accepted as male, but I refuse to let myself linger on it. It doesn't matter nearly as much if they're seeing the wrong boy.

"I'm aware," I say, and produce the invitation.

The doorman frowns, skimming the forged document up and down. His eyes are droopy and his hands seem to be permanently stiff. "Roswell? My, uh, sincere apologies. Glad those rumors about you being ill were just rumors." He doesn't sound particularly glad. "Well, they haven't started the ceremony yet, so you're in luck. *Mors vincit omnia* and all that. Come in."

He opens the door.

I hate that anything having to do with the Speakers could be beautiful. Inside, a towering ceiling looms toward marble balconies; gas lights flicker, turning everything gold. Irreplaceable works of art have been brought out for the occasion, placed behind tables overflowing with purple bouquets. The air smells of liquor and pollen and ozone. And the costumes-a woman with cheeks painted pink in homage to Heidi. An Edgar Allan Poe carries a model heart. Some bored-looking man has opted out of the theme by carrying around a portrait of a horse, claiming to be one character or another from *Black Beauty*. So many glimmering silver rings, a smattering of seals, too much drinking and laughing and noise. It is so overwhelmingly jovial in comparison to the sick feeling in my stomach. The mismatch makes me want to dig my nails into my arms. It's just like the wedding all over again. I hate it, I hate it.

Just walk away, the rabbit says. You don't belong here and you

гангрені. Принаймні він зможе носити шикарну каблучку, поки чекає.

Через подвійні двері я чую сміх. Приглушений, ніби під водою. Я запізнився.

- Це приватна подія, юначе, - тягне швейцар, поки я підходжу. Те, що мене сприймають як чоловіка, хвилює, але я не дозволяю собі на цьому заиклитись. Це не так важливо, якщо вони бачать в мені не того хлопця.

- Я розумію, - кажу я і показую запрошення.

Швейцар хмуриться, швидко перебираючи підроблений документ. Його очі опущені, а руки, здається, вічно задерев'янілі.

- Розвелл? Мої, е-е, щирі вибачення. Радий, що ті чутки про те, що ви хворі, були лише чутками. - він не звучить надто радісно. - Ну, церемонія ще не почалась, тож вам пощастило. *Mors vincit omnia* [4] і все таке. Проходьте.

Він відчиняє двері.

Я ненавиджу факт того, що хоч щось пов'язане з Ораторами може бути прекрасним. Всередині висока стеля нависає над мармуровими балконами; газові вогні мерехтять, і наче позолочують все довкола. З цієї нагоди були представлені безцінні твори мистецтва, розміщені за столами, переповненими пурпуровими букетами. У повітрі пахне спиртним, пилком і озоном. А костюми... Жінка з розфарбованими в честь Гайді щоками. "Едгар Аллан По" носить модель серця. Якийсь нудьгуючий на вигляд чоловік відмовився від теми, тримаючи з собою портрет коня, видаючи себе за того чи іншого персонажа з "*Чорної красуні*". Стільки мерехтливих срібних перснів, купа печаток, занадто багато пияцтва, сміху та галасу. Це надзвичайно *весело* порівняно з відчуттям нудоти в моєму животі. Невідповідність змушує мене впитися нігтями в руки. Я наче знову переживаю весілля. *Я ненавиджу це, я ненавиджу це.*

"Просто йди геть", каже кролик. "*Тобі тут не місце, і ти це знаєш. Облиш. Іди*".

know it. Leave. Go.

But I don't leave. I can't. As I step into the museum, I imagine the branding iron so cold it smokes in the air. It will crackle and hiss as it touches my skin. The pain will be worth it in exchange for the freedom it will grant.

I have to do this.

The doorman steps in behind me, ushered by a gust of air so frigid that I turn to make sure a spirit hasn't followed him.

"George Bell?" he says. "The Roswell boy showed up after all. He's yours."

The sickness in my gut blossoms into nausea.

My brother, holding a flute of champagne just inside the door, stares as if he's uncovered a medical cadaver only to find my face looking back at him.

He has a Speaker ring on his little finger.

Did you know that someone like me had once been a surgeon?

It sounds like a myth, but it's true. His name was James Barry. George told me about him when I was young, offhandedly, as if he knew something about me that I didn't. Barry was a right prick with no sense of decorum or tact, but brilliant doctors have no use for either. He was a high-ranking military surgeon, George said, who improved conditions for the poor and sick all his life-and when he died, it was discovered by a nurse that he'd been a woman all along.

"Though," George continued, "you'd think someone like Barry would've wanted to make a fuss about that on his deathbed. Fuck you all, you've been bested by a woman, rot in Hell, all that mess. But he didn't." He didn't look up from his studies. "You think, perhaps, he was happier as a man? And that nurse should have left his damned body alone?"

I'd said nothing in return, but I hadn't had to. He snuck a chest of clothes under my bed that night. Formalwear, patched linen trousers

Але я не йду. Я не можу. Коли я заходжу до музею, я уявляю клеймо таке холодне, що воно аж димить. Воно буде тріскати і шипіти, торкаючись моєї шкіри. Біль того вартий в обмін на свободу, яку воно подарує.

Я повинен це зробити.

Швейцар заходить позаду мене, впускаючи такий холодний порив повітря, що я обертаюся, щоб переконатися, що за ним не пішов дух.

- Джордж Белл? - звертається він. - Хлопець із Розвелла все-таки з'явився. Він ваш.

Нудота в моєму кишечнику підбиралась все вище.

Тримаючи фужер шампанського, мій брат стоїть прямо в дверях. Він дивиться на мене так, ніби знайшов труп, і бачить, як я дивлюся на нього.

На його мізинці каблучка Оратора.

Чи знаєте ви, що я колись був хірургом?

Звучить як вигадка, але це правда. Його звали Джеймс Беррі. Джордж ненавмисно розповів мені про нього ще коли я був малим, ніби він знав про мене щось таке, чого я не знав. Беррі був ще тим придурком без почуття пристойності чи такту, але геніальним лікарем ні до того, ні до іншого. Джордж розповів, що він був військовим хірургом високого рангу, який все своє життя покращував умови для бідних і хворих, і коли він помер, медсестра виявила, що він весь цей час був жінкою.

- Хоча, - продовжував Джордж, - можна подумати, що хтось на кшталт Беррі хотів би на смертному одрі здійснити галас із цього приводу. Щось типу: "До біса вас всіх, вас обійшла жінка, горить в Пеклі". Але він цього не зробив. - Джордж не відривався від свого навчання. - Думаєш, він став щасливішим, будучи чоловіком? Може тій медсестрі варто було залишити його кляте тіло в спокої?

Я нічого не сказав у відповідь, але мені і не треба було. Тієї ночі він підклав під моє ліжко скриню з одягом. Офіційний одяг, латані лляні штани, що підходять лише бідним вуличним хлопцям, все таке. У супровідній примітці було написано: "*Дещо з цього моє, дещо ні, але,*

fit only for poor street boys, and everything in between. The accompanying note read: *Some of this is mine, some of it not, but hopefully all will suit you one day.* I'm wearing those clothes now.

I wish I could feel anger. I wish that, when I was upset, I could scream and yell and rage, do *anything* other than cry. I would feel so much more like a man than a little girl playing pretend. But there I am, shaking, my eyes burning with tears.

He left me.

He joined the Speakers and left me with them.

The doorman says, "You all right, Bell?"

"I-yes." George bobs his head in a jerky nod. He has a moustache now. That's what I focus on. He has a moustache now, and it looks very strange on his face.

"Yes. I'm fine, just relieved I don't have to rework the schedule is all. And, yes, it's a pleasure to finally meet you, Mr. Roswell." He plays the part well. I struggle to do the same. If I'd known George would be chaperoning the boy, I never would have come. I would have found another way; maybe I would have faked the seal, I could have carved it into the skin myself. "Why don't I show you around? Come with me."

He gestures for me to follow him as the doorman leaves to deliver the news of my arrival. I tuck close to his side despite the lead weight in my stomach. No matter what he did, I don't think I'll ever outgrow the instinct to use him as shelter.

George, after a second of hesitation, puts a hand on my shoulder.

There are so, so many people at this gala. A man with blue eyes boasts of the number of indentured medium contracts he holds, though I heard from Father that he feels as if he was cheated out of violet eyes-and, therefore, spirit-work itself-thanks to his mother's infidelity. An older, lavender-eyed gentleman with an ivory cane rubs

сподіваюся, колись все це тобі підійде". Зараз я ношу цей одяг.

Я хотів би відчувати гнів. Мені б хотілося, щоб коли я був засмучений, я міг кричати, волати й лютувати, робити *що завгодно*, крім плачу. Я відчував би себе набагато більш чоловічим, а не маленькою дівчинкою, яка прикидається. Але ось я, тремчу, мої очі теплі від сліз.

Він залишив мене.

Він приєднався до Ораторів і залишив мене з ними.

- Ви в порядку, Белле? - питає швейцар.

- Я... Так.

Джордж різко киває головою. Тепер у нього є вуса. Ось на цьому я акцентую увагу. Зараз у нього є вуса, і на його обличчі це виглядає дуже дивно.

- Так. Зі мною все гаразд, мені відраділо, що мені не потрібно переробляти розклад, ось і все. І, так, мені приємно нарешті зустрітися з вами, містере Розуелл.

Він добре грає свою роль. З зусиллям, я намагаюся робити те саме. Якби я знав, що Джордж супроводжуватиме хлопця, я б нізащо не прийшов. Я б знайшов інший спосіб; можливо, я би підробив печатку - міг би сам вирізьбити її на шкірі.

- Чому б мені не провести вас? Ходіть зі мною.

Він вказує мені, щоб я йшов за ним, поки швейцар виходить, щоб повідомити про мій приїзд. Я притискаюся до нього, незважаючи на тяжкість в животі. Незалежно від того, що він зробив, я не думаю, що коли-небудь переросту інстинкт використання його як свого роду притулок.

Джордж, після секунди вагання, кладе мені руку на плече.

На цьому вечорі так багато людей. На цьому святі дуже, дуже багато людей. Чоловік з блакитними очима хвалиться кількістю укладених ним контрактів з посередниками, хоча я чув від отця, що він відчуває себе так, ніби його позбавили фіолетових очей, а отже, і самої духовної роботи, через зраду матері. Літній джентльмен із блакитними очима та

his seal as he discusses his time as a medium in Prince Albert's private service decades ago, traveling to hauntings across the world. I recognize nearly all of them. *That one*, the rabbit says as we pass a brown-eyed bachelor set to inherit his father's shipping company, *didn't care how old you were when he tried to kiss you in the parlor*. Men will do a lot of things to weave spirit-work into their bloodline. If they cannot have violet eyes themselves, they will find ways to control those who do. Marrying them, fathering them, hosting their contracts-whatever's most convenient.

But there are more dangerous people at this party than men with God complexes. I skim the crowd for Mother and Father. I'm not sure what they've dressed up as. Mother loves any opportunity to make a scene, so maybe I should be looking for the most ostentatious outfit in the room, but it's all just a blur of bright light and shades of purple and servants, marble statues and oil paintings and alcohol. I hate alcohol. The smell makes me ill.

George drains his champagne, places the flute on the tray of a passing butler without slowing down, and ducks his head to hiss, "What the hell do you think you're doing here?"

"I could ask the same of you." I ball my hands together so they don't do something they shouldn't. "You said you were working in the countryside today."

"I was, but now I'm not," George says. "Now, let me ask again: What are you doing here?"

"I'm getting my seal."

George makes a noise like I've put a knife in his gut.

"No," he says. "No. Have you gone mad? Mother and Father are here, you know that."

"They can't stop me."

"They can if they recognize you," George says, as if I am not fully

тросиною зі слонової кістки потирає свою печатку, розповідаючи про те, як десятиліття тому він був медіумом на приватній службі у принца Альберта, подорожуючи до привидів по всьому світу. Я впізнаю майже всіх. "*Цьому*, - каже кролик, коли ми проходимо повз кароокого холостяка, який збирається успадкувати судноплавну компанію свого батька, - *було байдуже, скільки тобі років, коли він намагався поцілувати тебе у вітальні*". Чоловіки готові на багато що, щоб вплетити духовну роботу у свій родовід. Якщо вони самі не можуть мати фіолетові очі, вони знайдуть способи контролювати тих, хто їх має. Одружуватимуться з ними, стануть їхніми батьками, укладатимуть їхні контракти - вибирай що зручніше.

Але на цій вечірці є більш небезпечні люди, ніж чоловіки з комплексом Бога. Я шукаю Мати й Батька в натовпі. Я не знаю, у що вони одягнені. Мати користується будь-якою нагодою влаштувати скандал, тож, можливо, мені слід шукати найпоказовіший костюм. Але все, що я бачу - це лише розмиті яскраве світло, відтінки фіолетового та слуги, мармурові статуї, картини маслом та алкоголь. Я ненавиджу алкоголь. Від його запаху мені зле.

Джордж осушує фужер з шампанським, та ставить його на тацю дворецького, що проходить повз не сповільнюючись. Він нахилив голову, щоб прошипіти мені:

- Якого біса ти тут робиш?

- У мене до тебе те ж питання. - я тримаю руки одна в одній, щоб вони нічого не зробили чогось, що не мають. - Ти сказав, що сьогодні працюєш в сільській місцевості.

- Я *збирався*, але тепер ні, - відповідає Джордж, - А тепер дозволь запитати ще раз: що ти тут робиш?

- Я отримую свою печатку.

Джордж видає такий звук, наче я пирнув його в живіт.

- Ні. - каже він. - Ні. Ти що, з глузду з'їхав? Мати й Батько тут, ти це знаєш.

aware of that. The rabbit reminds me: *They'll hurt you they'll hurt you.* "You've done none of the reading, taken none of the oaths, attended none of the chapter meetings-Oh, don't look at me like that. When would you have had time, between sneaking into operating theaters and cutting up slaughterhouse rejects?" I breathe carefully to steady myself. Like he taught me. "And then you have no money to pay the dues-"

I say, "Roswell already paid, and I took the deed to my dowry. It's the country house. I'll pay him back with it."

"The *country house*?" George splutters. "Christ, Father really is desperate. So, you're going to run away? Trade the deed to some ne'er-do-well for a few thousand pounds to pay back a man you've never met, then what? Take a train or ship to wherever will have you? If James Barry was found out, you will be too, and you know what will happen if you are."

We stop by one of the pillars holding up the balcony, my back to the cool stone. We always end up like this. Because of me. I wrap my arms around my stomach and stare past him, over his shoulder. Looking anyone in the eye is gut-churningly difficult.

It wasn't supposed to happen like this. He wasn't supposed to be here.

"If the Speakers catch you-" George chokes on his words. "I have had lots of bad days, but seeing you at the gallows would be worst of all."

What stings the most-out of everything, out of all of this-is that George had been on my side once. When I was little, he was the only one who understood me. He ate the food I couldn't stomach so Mother and Father wouldn't snap at me for leaving my plate half full; he let me hide in his room when we had company over, and tapped three times on the doorway when it was safe to emerge. He indulged my curiosity and defended my stubbornness until I learned to hide it. I

- Вони не можуть мене зупинити.

- Вони можуть, якщо впізнають тебе, - підкреслює Джордж, ніби я цього не до кінця усвідомлюю. Кролик нагадує мені: *"Вони зроблять тобі боляче, вони зроблять тобі боляче"*.

- Ти нічого не читав, не присягав, не відвідував жодних зборів... О, не дивись на мене так. Коли б у тебе знайшовся час між тим, як пробиратися в операційні та розтинати забійний брак? Я глибоко дихаю, щоб заспокоїтися. Як він мене вчив. - Тим паче, у тебе немає грошей, щоб заплатити внески...

- Розвелл уже заплатив, і я забрав документ на своє придане - заміський будинок. Я заплачу ним.

- *Заміський будинок*? - прохрипів Джордж. - Боже, Батько справді в розпачі. Отже, ти збираєшся тікати? Обміняєш право на кілька тисяч фунтів, щоб відплатити чоловікові, якого ніколи не бачив, і що тоді? Вирушиш потягом або кораблем туди, куди потрібно? Якщо Джеймса Баррі викриють, тебе теж викриють, а ти знаєш, що станеться в такому випадку.

Ми зупиняємося біля одного зі стовпів, що підтримують балкон. Я спираюся спиною на прохолодний камінь. З нами так кожен раз. Через мене. Я обхоплюю руками живіт і дивлюся повз брата, через його плече. Дивитися будь-кому в очі надзвичайно важко.

Все мало бути інакше. Він не повинен був тут бути.

- Якщо Оратори спіймають тебе... - Джордж задихається. - Зі мною ставалося багато кепського, але найгіршим було би побачити тебе на шибениці.

Що найбільше ранить, із усього, з усього цього, так це те, що Джордж колись був на моєму боці. Коли я був малим, він був єдиним, хто мене розумів. Він їв їжу, яку я терпіти не міг, щоб Мати й Батько не сварили на мене за те, що я залишив тарілку наполовину повною; він дозволив мені сховатися в його кімнаті, коли приходили гості, і тричі стукав у двері, коли було безпечно виходити. Він потурав моїй цікавості

thought it was the two of us against the world.

Now, we are this. Whatever this is.

My lip wobbles. I'm crying. Again. Like I always do. And here I am, still trying, still begging him to see reason. Because it's still him, isn't it?

"Fine." I try to force my voice level but it doesn't work.

"If you truly don't want me to do this, then help me." He pinches the bridge of his nose as if I am a child pitching a fit for attention. His glasses go crooked. "It'll be more difficult without the seal, but I can still do it. All I need is to get to Edinburgh. Even to York, or Leeds-I can make it from Leeds."

He says, "No. I can't. Elsie..."

That name makes a spark of rage flash behind my eyes. Of course. Elsie. Over and over, Elsie. It's his wife, always his wife, never me. Ever since she came into his life, he has been distant, and he never answers my letters, and he's never home when I visit, and every attempt to ask for help ends with him hemming and hawing about how it will affect *her*.

And maybe I'm jealous of her too. I am jealous that she got to pick her husband. I am jealous that she did not have to marry someone before her body had even finished growing. I am upset that I will never get the chance for a marriage based on love like everyone else. Why does *Elsie* get to be happy when I don't?

I regret it before I even finish the sentence, but I can't stop myself. "Can you leave her out of this for *once*?"

Something snaps in George's expression. His nostrils flare. He slams a hand into the pillar by my head.

"*She just lost a child!*"

The noise of the gala disappears into a low, droning hum.
A child.

й захищав мою впертість, поки я не навчився її приховувати. Я думав, що ми двоє - нерозлийвода.

Тепер ми це. Що б це не було.

Моя губа дрижить. Я плачу. Знову. Як завжди. І ось я все ще намагаюся, все ще благаю його схаменутися. Тому що це все ще він, чи не так?

- Гаразд. - я намагаюся посилити свій голос, але це не виходить. - Якщо ти справді не хочеш, щоб я цього робив, то допоможи мені. - Він щипає собі перенісся, наче я дитина, яка прагне уваги. Його окуляри перекошилися. - Без печатки буде складніше, але я все одно зможу. Все, що мені потрібно, це дістатися до Единбурга. Навіть до Йорка чи Лідса... Я зможу це добратися з Лідса.

- Ні. Я не можу. Елсі... - каже він.

Від цього імені в моїх очах спалахує іскра гніву. Звичайно. Елсі. Знову і знову, Елсі - його дружина, завжди його дружина, і ніколи я. З тих пір, як вона з'явилася в його житті, він віддалився від мене, ніколи не відповідає на мої листи, його ніколи не було вдома, коли я приходжу, і кожна спроба попросити про допомогу закінчується тим, що він нарікає на те, як це вплине на *неї*.

І, можливо, я їй заздрю. Я заздрю тому, їй дали вибрати собі чоловіка. Я заздрю, що їй не довелося виходити за когось до того, як її тіло закінчило рости. Мене засмучує те, що я ніколи не отримаю шансу на шлюб, заснований на коханні, як у всіх інших. Чому *Елсі* може бути щасливою, а я ні?

- Чи можеш ти хоч *раз* не втягувати її в ситуацію?

Я шкодую про сказане, ще навіть не закінчивши речення, але не можу зупинити себе.

Обличчя Джорджа перекошило. Його ніздрі розширилися. Прямо біля моєї голови, він наносить удар в стовп.

- *Вона щойно втратила дитину!*

Шум довкола переростає в низький, дзвінкий гул..

His statement, corrected for a medical context: a miscarriage. Or an early stillbirth, maybe, the dead fetus expelled from the womb like the body rejecting a splinter. This sort of thing is hardly talked about. It is described as a cold, an unwellness, something to be brushed away and hidden from polite company.

And if I were Elsie, I would be relieved. So terribly relieved, sobbing, thanking God that the awful thing was gone.

Is that cruel of me? Am I monstrous for being unable to understand why someone would want to subject themselves to a parasite? For being disgusted that my brother would dare to put her in that position at all?

My tutors would say so.

“Is that what you want to hear? Is it?”

George’s hazel eyes flash with a horrible thing I do not recognize. I think he might be crying too, or maybe it’s just the flickering of the gas lamps.

“I didn’t want to tell you, I didn’t want to tell *anyone*, but here we are. And maybe you don’t care at all-I know you hate her-but do you want to be the person to put her through this now? When she’s *ill*?”

I don’t hate her. I don’t. I hate what she means. Like she is a metaphor, not a living person.

“No,” I say. “I didn’t know. I’m sorry.”

George’s lips draw into a thin line.

“Nothing is as black and white as you think it is,” he says.

It’s been a while since someone has called me slow to my face. The rabbit tells me I deserve it.

Behind us, in the grand atrium of the museum, someone taps their fork against a glass. George tears his eyes from me. I peer around the column, arms wrapped around my chest. It always feels like there’s an anvil on my sternum whenever someone is upset with me. The chatter of voices slows, then stops.

Дитина.

Його слова, в перекладі на медичні терміни: викидень. Або ж, можливо, раннє мертвонародження - мертвий плід виштовханий з утроби матері, як тріска, відкинута тілом. Про таке майже не говорять. Це явище описується як застуда, погане самопочуття, щось, що потрібно забути і приховати від компанії.

І якби я був Елсі, я б відчув полегшення. Таке неймовірне полегшення, я би ридав, дякуючи Богу, що те жахіття минулося.

Чи жорсткого це з мого боку? Невже я жахливий, бо не можу зрозуміти, чому хтось хотів би піддати себе паразиту? Бо мене огидило, що мій брат наважився втягнути її в таку позицію взагалі?

Так би сказали мої вихователі.

- Це те, що ти хочеш почути? Так?

Горіхові очі Джорджа спалахують чимось жахливим, тим, що я не впізнаю. Здається, він теж плаче, а може, це просто мерехтіння газових ламп.

- Я не хотів тобі розповідати, я не хотів *нікому* розповідати, але вийшло по іншому. І, можливо, тобі зовсім байдуже, я знаю що ти її ненавидиш, але чи хочеш ти бути тим, хто нехтуватиме нею? Коли вона *хвора*?

Я її не ненавиджу, ні. Я ненавиджу те, що вона символізує. Ніби вона метафора, а не жива людина.

- Ні. - кажу я. - Я не знав. Мені прикро.

Губи Джорджа стягуються в тонку лінію.

- Ніщо не є таким чорно-білим, як тобі здається. - каже він.

Давно хтось не називав мене дурним в обличчя. Кролик каже, що я заслуговую на це.

Позаду нас, у великому атріумі [5] музею, хтось стукає виделкою по склянці. Джордж відриває від мене очі. Я оглядаюсь, обхопивши руками груди. Коли хтось розчарований мною, таке відчуття, наче на душі камінь. Балаканина затихає, а потім зовсім припиняється.

At the front of the room, the Viscount William Luckenbill-host of this party, president of the Royal Speaker Society, and the most forgettable man I've ever seen-stands at a podium in silly safari attire, flanked by ancient statues that were once carefully excised from their proper resting places, wrapped in linen, and brought to London. His face is devoid of any distinguishing features, and his eyes are a muddy every-color. He fiddles with his ring. I can smell the champagne and imported cologne from here.

His green-eyed son, about my age or perhaps a little older, stands beside him, inspecting his nails with a pouty lower lip.

His son is as sharp and striking as a scalpel.

"Your attention, please!" Lord Luckenbill calls. This man is not a scalpel at all. He is dull forceps, or a tongue depressor. "Ladies and gentlemen, thank you for spending your Sunday evening with me. I will, of course, spare you a lengthy second welcome-we have better things to be doing." A ripple of polite laughter. "Tonight, we have the honor of performing one of the Royal Speaker Society's most sacred of traditions: welcoming a new brother into our fold."

As if on cue, two butlers carve through the party. One carries a bouquet of lavenders and lilacs; the other, a branding iron in the shape of an eye.

"Sixty years ago," the Viscount Luckenbill says, "when the Lord gave us our first children with violet eyes, we were a baffled people, but a grateful one. How blessed were we, to be graced with this new beauty?" He sweeps his hand grandly. "But when the Veil began to thin, we realized the deeper truth of this blessing. These violet-eyed sons had been sent here to keep us safe. To help us navigate the strange new reality we'd found ourselves in, where the dead are now just a breath away from the living."

That is why I am doing this. If I cannot escape their system, I will use it. And why shouldn't I? I have reached into the Veil before. I have

У передній частині кімнати віконт Вільям Лакенбіл, організатор цієї вечірки, президент Королівського ораторського товариства та сама буденна людина, яку я коли-небудь бачив, стоїть на подіумі в дурному вбранні для сафарі, оточений стародавніми статуями, які колись були обережно вилучені зі своїх законних батьківщин, загорнуті в полотна та доставлені до Лондона. Його обличчя позбавлене будь-яких відмінних рис, а очі мутного, незрозумілого кольору. Він возиться зі своїм перснем. Навіть звідси я відчуваю запах шампанського та імпортного одеколону.

Його зеленоокий син, приблизно мого віку чи, стоїть поруч і оглядає свої нігті, надувши нижню губу.

Його син гострий і вражаючий, як скальпель.

- Прошу уваги! - кличе лорд Лакенбіл. А от цей чоловік зовсім не скальпель. Він тупий щипчик, або ж шпатель. - Пані та панове, дякую вам за те, що ви провели зі мною свій недільний вечір. Я, звичайно, позбавлю вас від довгого другого вітання, у нас є важливіші справи. - слідує хвиля ввічливого сміху. - Сьогодні ввечері ми маємо честь вшанувати одну з найсвятіших традицій Королівського Ораторського товариства - запрошення до нас нового брата.

Неначе за командою, двоє дворецьких прориваються крізь натовп. Один несе букет лаванди та бузку, інший - клеймо в формі ока.

- Шістдесят років тому, - починає віконт Лакенбіл, - коли Господь дав нам наших перших дітей із фіолетовими очима, ми були спантеличеними, але вдячними. Наскільки ж ми були благословенні цією красою? - він велично змахує рукою. - Але коли Вуаль почала тоншати, ми зрозуміли глибшу істину цього благословення. Фіолетовоокі сини були послані, щоб захистити нас. Щоб допомогти нам зорієнтуватися в дивній новій реальності, в якій ми опинилися, де мертвим до живих рукою подати.

Ось чому я це роблю. Якщо я не можу уникнути системи, я буду її експлуатувати. А чому б і ні? Я вже доторкався до Вуалі раніше. Я взаємодіяв з привидами, не усвідомлюючи, що я зробив, до того, як

put my hand to a haunting without realizing what I'd done, before I grasped the punishment that would befall me if I was ever caught. I was only curious as to why the world warped and shone. I was a child then, and it was nearly effortless, even if I hated how it felt. Whatever the test is, it can't be that hard. Can it?

Lord Luckenbill steps away from the podium. His footsteps echo off the tile, going up, up, up to the ceiling. This story must be recounted at every meeting the same as prayers at church, or the Hippocratic oath at the end of a doctor's training: *I will abstain from all intentional wrong-doing and harm....*

"And so the Royal Speaker Society was created," he says. "To support those who guide us through God's new world, to provide brotherhood for our guardians, and to punish those who would do them harm."

He pauses for dramatic effect. It feels as if the entire world is leaning in.

"We further that purpose here tonight," Lord Luckenbill says. "Mr. David Roswell?"

It's now.

It's happening.

I raise my trembling hand-before the rabbit can scream, before I can stop myself, before my mind can work through all the possible, terrible consequences of failure-and say, "I'm here."

CHAPTER 3

I said it.

I'm here.

Every head in the room turns to pin me with their eyes, but all I can think of is freedom. I'll take the seal and disappear, leaving my parents with nothing to remember me by except the dresses hanging

усвідомив покарання, яке спіткає мене, якщо мене коли-небудь спіймають. Мені всього лише було цікаво, чому світ викривляється і сяє. Тоді я був дитиною, я навіть не доклав зусиль, навіть якщо відчуття були жахливими. Яким би не було випробування, воно не може бути настільки складним. Чи може?

Лорд Лакенбіл відходить від трибуни. Його кроки луною відбиваються від плитки, і ринуть вгору, вгору, аж до стелі. Розповідати цю історію на кожному засіданні є обов'язком, це як молитва в церкві чи клятва Гіппократа наприкінці навчання лікаря: "... будучи далеким від розпусних намірів і спокус"...

- І таким чином було створено Королівське товариство Ораторів. - каже він. - Щоб підтримати тих, хто веде нас у цьому новому світі Божому, забезпечити братерство для наших опікунів, і покарати тих, хто заподіює їм шкоду.

Він робить паузу для драматичного ефекту. Таке відчуття, ніби весь світ схиляється.

- Сьогодні ввечері ми сприяємо цій меті. - каже лорд Лакенбіл. - Містер Девід Розуелл?-

Зараз.

Час настав.

Я підіймаю тремтячу руку... Перш ніж кролик встиг закричати, перш ніж я зможу зупинитися, перш ніж мій розум зможе продумати всі можливі, жахливі наслідки невдачі... Я промовляю: - Я тут.

РОЗДІЛ 3

Я сказав це.

Я тут.

Кожна голова в кімнаті повертається, щоб притиснути мене очима, але я можу думати лише про свободу. Я заберу печатку й зникну, і від мене нічого не лишиться окрім суконь, які висять у гардеробі. Я

in my wardrobe. I'll cut my hair, take a new last name-maybe Barry-and make my way north. I'd like to visit the Edinburgh Medical School before I apply.

The Royal Speaker Society will never get to have me.

But the rabbit howls. It says, *Your parents are here*. It says, *They made you, they raised you, they'll recognize you no matter what you PRETEND to be*.

At the center of the atrium, standing with the butlers, Lord Luckenbill narrows his eyes, lifting his chin as if that will help him see across the crowd.

"Mr. Roswell?" he calls. "You must be quite short, my boy, where are you?"

George nudges me forward. *You wanted this*, the rabbit translates, rabid with fear. So go.

I do. The pale crowd parts like a wound as I step toward him, opening a path between us. The rabbit tries to convince me everyone is picking me to pieces, looking for parts of my body that will identify me as a liar. If my hands are too small, if I walk too daintily, if I breathe from the chest like a woman instead of from the belly like a man. Do those distinctions actually exist? Or am I creating them to fuel my own anxiety, a closed loop feeding on itself?

"Roswell!" Lord Luckenbill claps his hands as I approach. His demeanor puts my teeth on edge. "Oh, I'm so glad you were able to make it; what a blessing that you're feeling better. I would have hated to have to reschedule all this, you know. And, Lord, you're such a little thing! Take after your mother, I presume. No matter, you look wonderful, come up, come up. Mr. Bell, is that you there with him?"

George clears his throat. Yet another reminder that I don't know my brother anymore; since when would a viscount know him by name? "Yes, my lord," he says.

But.

підстрижуся, візьму нове прізвище, можливо, Беррі, і поїду на північ. Я хотів би відвідати Единбурзьку медичну школу перед подачею туди заявки.

Королівське товариство Ораторів ніколи не володітиме мною.

Але кролик *виє*. Він промовляє: «*Твої батьки тут*». Вони породили тебе, вони виростили тебе, вони впізнають тебе, ким би ти не ПРИДУРЮВАВСЯ».

У центрі атріуму, стоячи з дворецькими, лорд Лакенбіл примружує очі, піднімаючи підборіддя, наче це допоможе йому знайти мене в натовпі.

- Містер Розуелл? - кличе він. - Хлопчику мій, ви певно дуже низький, де ви?

Джордж штовхає мене вперед. "*Ти хотів цього*, - пояснює кролик, скажений від страху. - *То йди*".

Я йду. Блідий натовп розходитьсся, як рана, коли я крокую до нього. Кролик намагається переконати мене, що всі розривають мене на шматки, шукаючи частини мого тіла, які б ідентифікували мене як брехуна. Якщо мої руки занадто малі, якщо я ходжу занадто вишукано, якщо я дихаю грудьми, як жінка, а не животом, як чоловік. Чи існують ці відмінності насправді? Чи я надумую їх, щоб підживити власну тривогу, замкнутий цикл, який сам себе й породжує?

- Розвелле! - Лорд Лакенбіл плескає в долоні, коли я підходжу. Його поведінка уриває мені терпець. - О, я дуже радий, що ви таки прийшли, яке щастя, що ви почуваетесь краще. Знаєте, мені не хотілося б переносити цю подію. А ви, Господи, такий манюній! Мабуть, це від матері. Неважливо, ви чудово виглядаєте, підійдіть, підійдіть. Містере Белл, це ви там із ним?

Джордж прочищає горло. Ще одне нагадування, що я більше не знаю свого брата - відколи віконт міг знати його на ім'я?

- Так, мілорде. - відповідає він.

Але.

At the edge of the crowd, near the front, there they are.

Mother and Father.

My vision blurs when I see them. Their faces are screwed up in mutual confusion, as if trying to remember if they've seen me before, and if so, where. Father seems incredibly uncomfortable, having refused to don any costume for the occasion, while Mother has found a horrific green dress: taxidermy birds sewn between flowers and feathers like a fairy or some kind of goddess. Her corset is cinched so tight I could span her stomach with my hands.

They'll hurt you they'll hurt you they'll hurt you.

When I get close enough-I'm so nervous I could vomit-Lord Luckenbill takes my hand in his and holds it up high. I never considered myself a particularly small person, but his fingers make mine look frail in comparison.

"May the ceremony be swift and may the branding iron treat you well," Lord Luckenbill says. "*Mors vincit omnia!*"

And the crowd echoes, *Mors vincit omnia*, one voice, one cadence. Death conquers all. Everyone will die and there is not a soul who can escape it. The phrase is inscribed on the inside of every Speaker ring, written at the bottom of all official correspondence, carved above their doorways so it can never be forgotten. One day, when I am a surgeon myself, when I open my own practice-where I will accept every body as it is, with kindness, without question-I will do the same. "Not because I am one of them," I will explain, "but because it is true. Not even a surgeon can defy the will of God. Isn't that a comfort to know?"

Lord Luckenbill says, "Bring out the traitor!"

...the traitor?

One of the inconspicuous doors along the side of the museum atrium swings open with a tremendous bang, and two mediums-big men, violet-eyed men, with a seal etched into each of their large right

З самого боку натовпу, спереду, ось вони.

Мати й Батько.

Мій зір туманиться, коли я їх бачу. Їхні обличчя викривлені у взаємному нерозумінні, ніби намагаючись пригадати, чи бачили вони мене раніше, і якщо так, то де. Батько, здається, відчувається неймовірно некомфортно, відмовившись надягнути будь-який костюм для цієї події, а мати знайшла жахливу зелену сукню: опудала птахів вшиті між квітами та пір'ям, наче вона фея чи якась богиня. Її корсет затягнутий так туго, що я міг би обхопити її живіт долонями.

Вони роблять тобі боляче, вони роблять тобі боляче, вони роблять тобі боляче.

Коли я підходжу досить близько - я так нервую, що мене може виврати, - лорд Лакенбіл бере мою руку у свою й високо підіймає. Я ніколи не вважав себе особливо маленькою людиною, але в порівнянні з його пальцями мої виглядають слабкими.

- Нехай церемонія буде швидкою і нехай клеймування буде безболісним. - каже лорд Лакенбіл. - *Mors incit omnia!*

І натовп повторює, "*Mors vincit omnia*", в один голос, один тон. Смерть перемагає все. Усі помруть, і немає жодної душі, яка могла б цього уникнути. Цю фразу написано на внутрішній стороні кожної каблучки Оратора, написано внизу всієї офіційної кореспонденції, вирізано над їх дверима, щоб її ніхто, ніколи не забув. Одного дня, коли я сам стану хірургом, коли я почну власну медпрактику, де я прийму кожне тіло таким, яке воно є, з добротою, без питань, я зроблю те саме. Не тому, що я один із них, а тому, що це правда. Навіть хірург не може порушити волю Божу. Хіба це не приємно знати?

- Виведіть зрадницю! - наказує лорд Лакенбіл.

... Зрадницю?

Одні з непримітних дверей уздовж атріуму музею розчиняються з жахливим гуркотом, і двоє медіумів, великих чоловіків, фіолетовооких чоловіків із печаткою, вигравіюваною на їхніх великих прaviх руках,

hands-drag a tattered woman onto the cold tile floor. She is dressed in rags, eyes swollen and whirling. The bruises on her bare arms and throat are dark wine stains against her white skin. Her lacerations border on septic.

A gasp rises from the audience, as if this is some sort of performance. Mother covers her mouth with her hand, scandalized.

The woman's irises are violet too. They remind me of orchids.

A million possibilities stretch out in front of me, and all of them are monstrous. I glance back to George, but with the barest twitch he shakes his head. He doesn't know what's happening either.

"This woman," Lord Luckenbill bellows, "has been found guilty of violating the 1841 Speaker Act, for the crime of practicing unlicensed spirit-work and falsifying Speaker documents." The woman picks up her unwashed head, staring at the twisted expressions around her. I take a half step back, but George catches me. *You wanted this.* "Miss Neuling, stand up straight, please. Give yourself some dignity. You had so much gall before; where is it now?"

All I can think of is that man who said, "*You know what happens to little girls who play with ghosts.*" Miss Neuling digs her feet into the floor, but they just scuff and slide against the tile. Her body is made of sharp angles, edges pressing against her prisoner's dress.

It's written there, in the 1841 Speaker Act, section 3, paragraph A, that women are prohibited from practicing spirit-work: reaching into the Veil, using speaking tiles, or even being allowed near hauntings at all without the presence of a chaperone. I am not a woman, but as long as I am seen as one, I will be forced under the jurisdiction of the law all the same. It is, of course, for our protection. If violet-eyed men are a gift from God, violet-eyed women are an unfortunate side effect. We are prized for giving our husbands violet-eyed sons and hated for our weakness of mind. For us to tamper with the dead will make us unstable, unfit, dangers to ourselves and others.

тягнуть пошарпану жінку на холод. підлога плитка. Вона одягнена в лахміття, а її очі опухлі, і блукають туди-сюди. Синці на її голих руках і горлі - як плями кольору вина на білій шкірі. Її рвані рани на межі сепсису [6].

Гості пороззявляли роти, неначе це якась вистава. Мати обурено прикриває рот рукою.

Райдужки цієї жінки теж фіолетові. Вони нагадують мені орхідеї.

Переді мною відкривається мільйон можливостей, і всі вони жахливі. Я повертаюся до Джорджа, але він ледь помітно похитав головою. Він теж не розуміє, що відбувається.

- Цю жінку, - реве лорд Лакенбіл, - визнали винною в порушенні Ораторського Закону 1841 року, за злочин, пов'язаний із практикою духовної діяльності без ліцензії та підrobкою документів Оратора. - Жінка піднімає свою немиту голову, дивлячись на перекошені вирази обличчя навколо себе. Я роблю півкроку назад, але Джордж зупиняє мене. *Ти хотів цього.* - Міс Нойлінг, будь ласка, встаньте прямо. Продемонструйте хоч трохи гідності. Раніше ви були такою нахабною... де ж це нахабство зараз?

Єдине, про що я можу думати, це той чоловік, який сказав: "*Ти знаєш, що відбувається з маленькими дівчатками, які граються з привидами*". Міс Нойлінг впирається ногами в підлогу, але вони просто шарпають плитку й ковзають по ній. Її тіло складається з гострих кутів, країв, що випирають з арештантської сукні.

Згідно з Законом Ораторів 1841 року, розділ 3, абзац А, жінкам забороняється займатися даною духовною роботою: проникати в Вуаль, використовувати розмовні плитки, або навіть контактувати з привидами взагалі без присутності наглядача. Я не жінка, але поки мене вважають жінкою, я все одно буду підпадати під юрисдикцію закону. Це все, звичайно, заради нашої безпеки. Якщо чоловіки з фіолетовими очима - це дар Божий, то жінки з фіолетовими очима - небажаний побічний ефект. Нас цінують за те, що ми здатні народжувати нашим чоловікам

In the interest of preserving the peace and stability of the empire, those who violate this law are to be either locked away for the rest of their lives or—depending on the severity of the crime—summarily executed.

(It's no wonder, then, that the Indian accountant Father once employed sent his newborn daughter away in a panic when she was born violet-eyed; he saw England stacked against her and made the only choice he could. It's no wonder the rage that erupted in the colonies when the law was passed. It's no wonder that English soil was the only place the law was accepted with applause.)

Miss Neuling rasps, "You are a rancid, disgusting piece of shit." Her voice is misshapen, like something in her throat has been broken. "All of you."

Her eyes slide right over me, as if I am the same as all the rest of the men staring down at her, the same as the Speakers who have doomed her. She does not recognize what I am.

No. No, I'm not—

How would she know? the rabbit says. If you want so badly to be a man, you don't get to object when you're mistaken for one.

"Right," Lord Luckenbill says. "Let's not delay this any longer. We have a test to finish."

I need the seal.

The lights are dimmed, gas lamps tightened to only a trickle of flame. Everyone hurries to sit, crowding the tables dotting the room, some bachelors standing in the back. George stays close, refusing to meet Mother's eyes. The doors are locked. I turn my gaze to the roof of the museum to look somewhere, anywhere else.

The delicate joints of the architecture move as I watch. A haunting. A place where the Veil is so thin you can see the edges of spirits distending the fabric of the world. Where a medium can tear it, if they want, to reach through to the other side.

"It's a simple way to go," Lord Luckenbill explains as he brings

фіолетовооких синів, і ненавидять за нашу слабкість розуму. Якщо ми втрутимся в справи мертвих, то станемо нестабільними, непридатними, небезпечними для себе та інших. В інтересах збереження миру та стабільності імперії, ті, хто порушить даний закон, повинні бути або ув'язнені до кінця свого життя, або, залежно від тяжкості злочину, страчені без суду.

(Тож не дивно, що індійський бухгалтер, у якого колись працював Батько, у паніці відіслав свою новонароджену дочку, народжену з фіолетовими очима. Він знав, що Англія протистояла самому її існуванню, і зробив єдиний доступний вибір. Не дивно, що гнів спалахнув у колоніях, коли цей закон набув чинності. Не дивно, що англійська земля була єдиним місцем, де закон був прийнятий оплесками.)

Міс Нойлінг хрипить:

- Ти - затхлий, огидний шматок лайна. - Її голос деформований, ніби щось застрягло у неї в горлі. - Всі ви такі.

Вона зиркає на мене, ніби я такий самий, як і всі інші чоловіки, які дивляться на неї згори, як Оратори, які прирекли її. Вона не розуміє, хто я.

Ні, я не...

"Звідки їй знати? - каже кролик. - Якщо ти так сильно хочеш бути чоловіком, то не можеш заперечувати, коли тебе сприймають як чоловіка".

- Тож. - каже лорд Лакенбіл. - Давайте більше не будемо гаяти час. Нам потрібно завершити тест.

Мені потрібна печатка.

Світло було приглушене, а в газових лампах тепер майоріли лише невеликі вогники. Усі поспішають сісти, товплячись за столиками. Деякі холостяки стоять позаду. Джордж тримається поруч, відмовляючись дивитися в очі Матері. Двері замкнені. Я відводжу погляд на дах музею, щоб дивитись кудись в інше місце, куди завгодно, тільки не сюди.

me forward. He gives me a single item: a piece of a statue, about the size of my palm. It warps and changes in my hand. This chunk of stone is, like the ceiling, a haunting. Holding this feels like plunging my arms into ice. "And it is a peaceful way to go too. We're a merciful brotherhood, Mr. Roswell-I detest hangings with a passion. They're barbaric and prone to miscalculation. All you have to do is open the Veil, and the gentlemen here will place her head through. Simple suffocation. It won't even be long enough for her to catch frostbite. Are you ready?"

If I don't speak now, I won't be able to say anything at all.

I need the seal.

I say, "Yes, sir."

But I'm not ready. This is the test? *This*? Not just opening the world and reaching through to the other side, something every damn person with purple eyes can do, but to see if you're willing to kill for the brotherhood? Committing a public execution?

I bite the inside of my cheek until the mucus membrane pops between my teeth.

"Godspeed," Lord Luckenbill says, and backs away.

I stand at Miss Neuling's head now. Readjust my grip on the stone. She's only a few meters away, close enough that I can smell the mustiness of her prison cell, the vague smell of decay. She's in her thirties, maybe. She has no wedding ring.

"You're a child," she says when her attention lands on me. The weight of her gaze is horrible. "They make children perform executions now?"

It's just suffocation. Suffocation isn't painful, right? So long as you can breathe out? She won't feel it. She can't.

I peel at the edge of the world around the piece of statue. It comes too easily. With just a gesture, the world ripples the way a puddle would when you step into it, thrums like the bobbing of a swallowing

Делікатні суглоби архітектури рухаються, поки я споглядаю їх. Тут живуть привиди. Це місце, де Вуаль настільки тонка, що можна побачити краї духів, що розтягують тканину світу. Де медіум може розірвати її, якщо захоче, щоб потрапити в потойбіччя.

- Це простий спосіб померти. - пояснює лорд Лакенбіл, проводячи мене вперед. Він дає мені єдиний предмет: шматок статуї, розміром приблизно з мою долоню. Він деформується і змінюється в моїй руці. Ця брила каменю, як і стеля, потойбічна. Тримаючи її, мої руки мерзнуть. - І мирний. Ми милосердне братство, містере Розуелл, я пристрасно ненавиджу вішання. Вони варварські та схильні до прорахунків. Все, що вам потрібно зробити, це відкрити Вуаль, і джентльмени просунуть туди її голову. Просте задушення. Не вистачить навіть часу, щоб вона обмерзла. Ви готові?

Якщо я зараз нічого не скажу, я взагалі нічого не зможу сказати.

Мені потрібна печатка.

- Так, сер. - відповідаю я.

Але я не готовий. Оце тест? *Це*? Не просто проникнення в потойбіччя, те, що може зробити кожна клята людина з фіолетовими очима, а перевірка того, чи готовий я вбивати заради братства? Я маю вчинити публічну страту?

Я кусаю внутрішню частину щоки, поки слизова оболонка не вискакує між зубами.

- З Богом. - бажає лорд Лакенбіл і відступає.

Тепер я стою біля голови міс Нойлінг. Я стискаю камінь в руці міцніше. Вона лише за кілька метрів, досить близько, щоб я відчув запах затхлості її тюремної камери, неясний запах гнилі. Їй приблизно за тридцять. У неї немає обручки.

- Ти дитина. - стверджує вона, поки її увага прикута до мене. Тяжкість її погляду жаклива. - Тепер дітей змушують бути катями?

Це всього лише задуха. Задуха не болюча, чи не так? Вона цього не відчує. Вона не може.

throat.

The air shifts. It changes.

I hate how intangible the Veil is. How ethereal it is against my hands. What's behind the Veil begins to show through: emptiness, sheer emptiness, and the vague shape of a person-thing. Like most spirits, it has no face, only a caul-like membrane and a jagged slash-mouth. And another one. Another. Most are strange, elongated, recognizable. One, though, is dark around the edges, as if charred, proof that it pressed too hard against the edge of its world and burnt itself in the process. What was it trying to reach? How many souls are bound to the works of art in this museum? How many mediums wander the halls beside the patrons, keeping them quiet, keeping them hidden so London never knows the suffering this place enacts on the dead? I've never bothered to count them. I should have.

Then the Veil opens entirely. Ripping apart with a sound like bones breaking. It strains at the corners, and a gust of cold air screams through the room. Something hisses, loud and low.

This is what all these men reach for. The dead no longer have reason to lie, so they never do. They carry the knowledge of their life, of their times-warped by perspective and time and rage, sure, but it is always truth. That medium in the service of Prince Albert called upon the dead for accounts of what the world had once been and what it may be one day. Capitalists shell out pound after pound for mediums to keep dead workers from rattling factory windows until they shatter. Rich men travel thousands of miles to hauntings guarded jealously by British rule, to locations irreversibly warped by death or suffering, hoping that a ghost will whisper some secret and change the world. A haunting can never be destroyed, only hidden or quieted. A haunting can never be owned, either, but that has not stopped the empire from trying.

I don't want this. I want meat and bone, vessels and blood, things

Я відшаровую край світу довкола шматка статуї. Це надто просто. Один порух руки, і світ забринів, як калюжа в яку наступили. Коливається як горло, яке ковтає.

Атмосфера змінюється.

Я ненавиджу те, наскільки нематеріальною є Вуаль. Як ефірно вона відчувається в моїх руках. Те, що знаходиться за Вуаллю, починає проступати: порожнеча, суцільна порожнеча та розпливчастий силует, схожий на людський. Як і у більшості духів, у нього немає обличчя, а лише оболонка, і зубчаста паща. І ще одна. І ще. Більшість цих духів дивні, витягнуті, впізнавані. Один, однак, темний по краях, наче обвуглений - це доказ того, що воно надто сильно притиснулося до краю свого світу і у процесі обпеклось. Чого воно намагалося досягти? Скільки душ прив'язано до експонатів цього музею? Скільки медіумів блукають залами поруч із відвідувачами, стримуючи духів, приховуючи їх, щоб Лондон ніколи не дізнався, які страждання це місце завдає мертвим? Я ніколи не намагався їх порахувати. Але мені варто було.

Вуаль відкривається повністю. Вона розривається зі звуком, схожим на зламані кістки. Вона напружується по кутах, і порив холодного повітря волає кімнатою. Щось шипить, голосно й низько.

Це те, чого прагнуть всі ці чоловіки. У мертвих більше немає причин брехати, тому вони ніколи цього не роблять. Вони володіють знаннями про своє життя, про свої часи. Звісно, ці знання спотворені перспективою, часом і гнівом, але це завжди правда. Той медіум на службі у принца Альберта закликав мертвих пояснити, яким був світ колись і яким він може бути одного дня. Капіталісти тринькають фунт за фунтом на медіумів, щоб утримати мертвих робітників від розбивання фабричних вікон. Багатії подорожують тисячами миль до привидів, які ревно охороняють британське правління, до місць, незворотно спотворених смертю чи стражданнями, сподіваючись, що привид прошепоче їм якусь таємницю яка змінить світ. Привида неможливо знищити, лише приховати або утихомирити. Привидами не можна

I can touch and know. I want to stitch together a person's body, not dissect their soul. Not this.

The mediums pull Miss Neuling closer, grab her by the hair, shove her across the floor. She struggles, throwing her head back with a snarl. One of them clocks her on the temple. Her eyelids flutter.

Once they get the head through, they'll hold her there until she chokes to death. Asphyxiation can take minutes. I have to keep this open for minutes. Painless minutes, but they'll still be dying minutes, and she'll know what's happening when her vision begins to blur and her head starts to feel a bit too light.

Spirit-work. Falsifying Speaker documents. She did what I'm doing *right now*.

You came all this way, into the mouth of the beast, to object on moral grounds? You can't always feel things so strongly. Sometimes you need to do the dirty work.

I can't.

Everyone else can do it, why not you?

I don't know why people do the things they do. All I know is that I can't.

I drop the piece of statue and close the Veil.

It's a thunderclap, the world stitching itself back together with a crack of air. Or maybe it's the stone hitting the tile floor. Snap. Just like that. It startles one of the mediums so badly that his hand slips from Miss Neuling's arm.

She yanks herself from him, and from the apron of her prison dress, she pulls a sharpened piece of metal. Roughly filed with a strip of cloth wrapped around one end.

She jams it into his stomach.

It's quick. In through all the layers of cloth right under the ribs, and then a rip, cloth and flesh all at once. She throws her whole weight into it to tear through the vest and undershirt. Through the epidermis.

заволодіти, але це не завадило спробам імперії.

Я не хочу цього. Я хочу м'яса й кісток, судин і крові, речей, яких я можу доторкнутися та пізнати. Я хочу зшити тіло людини, а не розчленувати її душу. Ні.

Медіуми підтягують міс Нойлінг ближче, хапають її за волосся, штурхають по підлозі. Вона бореться, відкидаючи голову назад, огризаючись. Один із них б'є її по скроні. Її повіки тремтять.

Коли голова пройде крізь, вони триматимуть дівчину там, доки вона не задихнеться до смерті. Від задухи помирають за кілька хвилин. Я повинен тримати Вуаль відкритою протягом кількох хвилин. Ці хвилини безболісні, але ці хвилини все одно ведуть до смерті, і вона зрозуміє, що відбувається, коли її зір почне розпливатися, а голова стане занадто легкою.

Духова робота. Фальсифікація документів Оратора. Вона вчинила те, що я роблю *зараз*.

Ти пройшов весь цей шлях до самої паці звіра, щоб зупинитись з моральних міркувань? Не приймай так близько до серця. Іноді потрібно робити чорну роботу.

Я не можу.

Усі інші здатні на це, чим я гірше?

Я не знаю, чому люди роблять те, що вони роблять. Все, що я знаю, це те, що я не можу.

Я випускаю шматок статуї з рук і закриваю Вуаль.

Удар грому, світ зшивається разом із тріском. Або, можливо, це камінь, який розбився об кахельну підлогу. Раз. І все. Це так налякало одного з медіумів, що рука міс Нойлінг вислизнула з його долоні.

Вона відсемикується від нього і з-під свого тюремного вбрання дістає загострений шматок металу. Він грубо підпиляний смужкою тканини, обмотаною навколо одного кінця.

Вона встромляє його в живіт медіума.

Швидко. Метал проходить через усі шари тканини прямо під

Through the subcutaneous tissue. Through the muscle, into the belly, where the blood is so thick it turns black. Snap. Lunge.

There is a moment of uncomprehending silence from the crowd.

The first person to move is the other medium. He grabs Miss Neuling by the throat, takes her head, beats the side of her skull. Thud thud thud. The makeshift knife clatters to the tile.

But the medium with the ripped stomach puts his hand to the wound. Stares at his hand when it comes away red. Whispers, “Oh, hell.”

He falls.

The party starts to scream.

My vision narrows to the smallest point: the wound. I’ve snuck into hospitals and watched doctors from the balcony of the operating theater. I’ve straddled dead hogs behind the abattoir with a surgeon’s kit at my knee. This is what I was made for. Not the Veil. Not the Speakers or the children they expect me to bear. This.

George and I start for him at the same time.

I get to the medium first. I start yanking the buttons of his vest, pulling up his shirt, getting to the skin as quickly as possible. George stumbles down beside me but the medium grabs him. George hisses through his teeth.

“Sir, I’m going to need you to stay still,” George says. “I know it hurts.” Then, to me: “What’s going on down there?”

I can’t tell. The wound ebbs and flows with his breath, opening and closing as his lungs expand and contract. It reeks too. Just from the smell-rancid, halfdigested food-I can guess what’s been hit, but I yank off my jacket and sponge up the blood to get a better look anyway. The medium thrashes. George grunts and grabs his wrists.

You did this, the rabbit says.

Shut up. Let me focus.

ребрами, а потім розриває одразу тканину й плоть. Вона вкладає всі свої сили в удар, щоб пройти крізь жилет і майку. Крізь епідерміс. Крізь підшкірну клітковину. Крізь м’язи, у живіт, де кров настільки густа, що стає чорною. Раз. Випад.

На момент натовп мовчить від нерозуміння.

Перша людина, що реагує, є іншим медіумом. Він хапає міс Нойлінг за горло, хапає за голову, і б’є її по черепу. Бах, бах, бах. Імпровізований ніж зі стуком падає на підлогу.

Але медіум з розірваним животом прикладає руку до рани. Він дивиться на свою долоню, яка тепер червона, і шепоче: “О, дідько”.

Він падає.

Натовп починає кричати.

Мій зір звужується до найменшої точки: рани. Я прокрадався до лікарень і спостерігав за лікарями з балкона операційної. Я сидлав мертвих свиней за бійнею з набором хірурга на коліні. Це те, для чого я народився. Не Вуаль. Не Оратори чи діти, яких вони чекають від мене. Саме це.

Ми з Джорджем одночасно підбігаємо до нього.

Я добираюся першим, і починаю відривати гудзики його жилета, підтягувати сорочку, якнайшвидше добираючись до шкіри. Джордж спотикається біля мене, але медіум хапає його. Джордж шипить крізь зуби.

- Сер, будь-ласка, не рухайтесь, - просить Джордж, - я знаю, що вам боляче. - Потім, він звертається до мене. - Що там?

Я не знаю. Рана набухає та зменшується в ритмі його дихання, відкриваючись і закриваючись, коли легені розширюються й стискаються. Вона ще й тхне. Лише по запаху прогірклої, напівперетравленої їжі я можу здогадатися, які органи було пошкоджено, але я зриваю піджак і витираю губкою кров, щоб роздивитися покраще. Медіум сіпається. Джордж хрипить і хапає його за зап’ястя.

"It's open to the abdominal cavity," I say. "Perforated large intestine." Inside, the guts writhe like worms. Everything is alive, struggling and squirming. Then it all fills with blood again, and it's gone. "Nearest hospital?"

"St. Mary's," someone offers in a shaky voice. "Ten minutes to the north, by carriage."

"Does he have ten minutes?" I ask.

"Not when he's bleeding that much, Christ, organs like to *bleed*," George says. "Does anyone have a sewing kit! Are there any other doctors!"

I don't know who it comes from, but a sewing kit ends up in my hands. How lucky that we're at a costume party. I open it up and go for the thread.

"Give it to me," George says.

"No."

"Give it-"

I show my teeth. I got here first. This patient is mine. "No."

George stares at me, eyes blown wide, before he must realize there's no use fighting.

He says, "Fine." He puts more of his weight on the medium, adjusts his grip. "Fine".

"Okay. Close the bowel, then stop the bleeding. Look at me. You know how to do that, right?" I nod. Of course I do.

"Good. I'm right here. Are there *any other doctors*!"

The rabbit says, *This is your fault*.

Shut up shut UP.

I take a spool of thread-it's bad thread, cotton thread, not silk like a surgeon would use-and get it through the needle. Can't disinfect it, no time to find and strike a match.

George pins the medium's arm with his knee. "Sir, I need you to

"Ти винен", каже кролик.

Замовкни. Дозволь мені зосередитися.

- Рана досягає черевної порожнини, - кажу я, - перфорація товстої кишки. - Всередині кишки звиваються, як черви. Все живе, борється і вигинається. Потім все знову заливається кров'ю, і нічого не видно. - Найближча лікарня?

- Лікарня св. Мері на півночі. - тремтячим голосом відповідає хтось.

- Каретою дорога займе десять хвилин.

- У нього є десять хвилин? - питаю я.

- Не тоді, коли він так сильно кровоточить. Господи, органи обожнюють *кровоточити*. - відповідає Джордж. - У когось є набір для шиття?! Тут присутні ще лікарі?!

Не знаю від кого, але швейний набір опиняється в моїх руках. Яке щастя, що ми на костюмованій вечірці. Я відкриваю його і беру нитку.

- Дай сюди. - каже Джордж.

- Ні.

- *Віддай-*

Я шкірюся. Я прийшов сюди першим. Цей пацієнт мій.

- *Ні.*

Джордж дивиться на мене широко розплющеними очима, перш ніж усвідомлює, що сваритися немає сенсу.

- Добре. - відповідає він. Джордж посилює свою хватку на медіумі.

- Добре.

- Гаразд. Заший кишечник, потім зупини кровотечу. Дивись на мене. Ти ж знаєш, як це робити? - Я киваю. Звичайно, я знаю. - Добре. Я з тобою. *Є ще лікарі?!*

Кролик каже: *"Це ти винен"*.

Замовкни, ЗАМОВКНИ.

Я беру катушку з ниткою. Це погана нитка, бавовняна, а не шовкова, яку би використав хірург, але я все одно пропускаю її в голку. Не можу продезінфікувати її, немає часу знайти та запалити сірник.

stay still.” I have to be quick. George can’t hold him for long.

I straddle the medium, reach into his cut belly, and pull the intestine through the wound. Find the injury. There: it’s an inch or two long, carved into the slippery thin organ. I pinch the sides together and begin to stitch the jagged gash closed. This loop of small intestine sticks out of the hole like an umbilical cord. My fingers smear with blood and chyme, pulpy chunks of digested food mixed with bile. The smell is rancid, but that’s because it’s one step away from shit.

“What stitch are you using?” George asks.

“Running,” I answer. The world blurs until it’s just the thread, just the wound. “Don’t have the time to cut each knot individually.”

“Good.”

Breathe in. Stitch. Breathe out. Stitch. I don’t know what’s happening around me. I don’t care. It’s not a clean wound, no straight lines or careful placement like I’m used to, and my needlework is shoddy. But it doesn’t matter what it looks like as long as I get it closed. The edges pucker tightly together.

Once I get to the end, I hunker down and bite the thread close to the medium’s stinking insides to sever it.

“I got it,” I gasp, packing the organ back into the abdominal cavity.

“George, I got it.”

“The *bleeding*,” he says.

Right. The bleeding. I can fix that too.

But another pair of hands comes down over mine.

“I’m a doctor,” a man says. “It’s all right. I’ll take it from here, son.”

No. I jerk away from him, lurch protectively over the wound. “Don’t touch me.”

But across the torso, George gives me a desperate look.

Джордж притискає руку медіума своїм коліном.

- Сер, прошу, не рухайтесь.

Я маю бути швидким. Джордж не зможе втримувати його довго.

Я сідлаю медіума, простягаю руку в його розрізаний живіт і витягую кишку крізь рану. Знайди травму. Ось - довжиною три-чотири сантиметри, на слизькому тонкому органі. Я з’єдную боки рани разом і починаю зашивати. Ця петля тонкої кишки стирчить з отвору, як пуповина. Мої пальці вимазані кров’ю, хімусом[7] та м’якотистими шматками перевареної їжі, змішаної з жовчю. Запах гидотний, але це тому, що ця їжа за крок від лайна.

- Який стібок ти використовуєш? - запитує Джордж.

- Прямий. - відповідаю я. Світ розпливається, доки я не бачу лише нитку, лише рану. - Немає часу розрізати кожен вузол окремо.

- Добре.

Вдих. Стібок. Видих. Стібок. Я не знаю, що відбувається навколо мене. Мені байдуже. Це не чиста рана, вона не пряма і неакуратно розміщена, все не так, як я звик, тому мій шов такий собі. Але не має значення, як він виглядає, якщо він закриває рану. Тепер краї щільно прилягають один до одного.

Дійшовши до кінця, я сідаю на корту й перекушую нитку близько до смердючої нутрощі носія, щоб розірвати її.

- Я зміг. - видихаю я, запихаючи орган назад у черевну порожнину.

- Джордж, я зміг.

- Кровотеча. - каже він.

Точно. Кровотеча. Я можу виправити і це.

Але інша пара рук опускається на мою.

- Я лікар. - каже чоловік. - Все впорядку. Я продовжу за тобою, синку.

Ні. Я відриваюся від нього, захищаючи рану. - Не чіпай мене.

Але навпроти тіла Джордж дивиться на мене з розпачем.

- Будь ласка. - просить він.

“Please,” he says.

My fingers loosen around the needle, and the strange man takes it. He takes the thread, takes the patient.

Without the needle, I don’t know what to do. My body and mind grind to a halt. I don’t back away. I don’t run. Should I? Maybe.

Eventually, the man is taken too. He leaves a red smear on the floor.

The first time I really, truly saw blood, it was George who showed me. “If you want to be a surgeon, you can’t be squeamish,” he told me. It was his first year of medical school when he discovered me reading his notes. He took me to an abattoir. The air smelled of innards and rot. The animals screamed. “Dr. Abney brought us here on our first day of class. Had us kill a pig with our hands. Told us that if we killed something first, before we took our oath, it’d be easier when we open someone up to save them.”

I’d cried and begged him to take me home, but then snuck out to visit on my own and watched the slaughterer cut throats until my vision blurred.

This is my fault.

Someone is yelling at George now. The rabbit is yelling too. I can feel the hysterics coming on, building in my head like an aneurysm or encephalitis.

Move. Think. Do something.

“It was your job to keep an eye on him!” There’s another man in George’s face and spittle on George’s little round glasses. “You shouldn’t have let him do it if he felt ill! This is gross negligence, and you’re not fit to be a Speaker, let alone a doctor!”

The rabbit was right. I should have stayed home. This wouldn’t have happened if I hadn’t showed up and made a mess of things. Why

Мої пальці послаблюються навколо голки, і дивний чоловік забирає її. Забирає нитку, забирає пацієнта.

Без голки я не знаю, що робити. Моє тіло і розум в ступорі. Я не відступаю. Я не тікаю. Чи повинен я? Можливо.

Зрештою медіума теж забирають. Він залишає на підлозі червону пляму.

Перший раз, коли я по-справжньому побачив кров, це тоді, коли Джордж показав мені.

- Якщо ти хочеш бути хірургом, ти не можеш бути гидливим. - сказав він мені.

Це був його перший рік навчання в медичній школі. Він помітив, що я читаю його нотатки. Він відвів мене на бійню. Там пахло нутрощами й гниллю. Тварини кричали.

- Доктор Ебні привів нас сюди в перший навчальний день. Він змусив нас вбити свиню власними руками. Сказав нам, що якщо ми вб’ємо когось першими, перш ніж дамо присягу, то в майбутньому буде легше розтинати когось, щоб врятувати.

Я плакав і благав його відвезти мене додому, але потім викрався, щоб відвідати бійню самотійно і дивився, як забійник перерізує горла, доки мені не помутніло в очах.

Це моя вина.

Зараз хтось кричить на Джорджа. Кролик теж кричить. Я відчуваю, як наближається істерика, яка наростає в моїй голові, як аневризма чи енцефаліт.

Рухайся. Подумай. Зроби щось.

- Твоєю роботою було стежити за ним! - Перед Джорджем стоїть інший чоловік, який плюється на його маленькі круглі окуляри. - Ти не повинен був дозволити йому це робити, якщо він почувався погано! Це груба недбалість, і ти не годишся бути Оратором, що вже там лікарем!

Кролик мав рацію. Я повинен був залишитися вдома. Цього б не сталося, якби я не з’явився і не влаштував безлад. Чому все так голосно,

is everything so loud, why are so many people looking at us, go away, stop, stop.

“I’ll get your license revoked for this, Bell!”

No.

No, not that. It’s the only thing George wanted his whole life. To be a surgeon, to help people, to reclaim the profession from its ugly roots. The Speakers can’t take it from him. Not because of me.

“Wait!” I cry. My hands flutter and slam against my chest because the alternative is digging my nails into my face until I draw blood. “It’s my fault. My name isn’t David. I’m not Mr. Roswell.”

George’s face goes white. Whiter than it already is.

“Son,” a stranger says, stepping closer to me, “what are you talking about?”

I tear off the hat. My long blond hair falls out in a knotted mess. Some of the pins fall out and clink on the tile floor.

“I’m not David Roswell,” I say. “I’m sorry. George tried to stop me.”

And then Mother.

Screaming a name that isn’t mine and never was.

“GLORIA.”

CHAPTER 4

The South Kensington Museum is a digestive tract of rooms and corridors, all filled with beautiful things that aren’t ours to display. Haunted relics are held behind glass. The partygoers who didn’t leave have scattered, little polyps dotting the maze, desperate to avoid the bloodstain in the atrium. And me. Avoiding me.

I can still feel the intestine slipping through my fingers, pulsing like a snake, spilling bile and hot, stinking mess. I felt grounded. Real. For the first time in a long time.

чому так багато людей дивиться на нас, геть, припиніть, *припиніть*.

- За це я попкілюся про те, аби твою ліцензію анулювали, Белле!

Ні.

Ні, тільки не це. Це єдине, чого Джордж прагнув усе життя. Бути хірургом, допомагати людям, позбавляти цю професію від її потворного коріння. Оратори не можуть забрати це у нього. Не через мене.

- Зачекайте! - викрикую я. Мої руки тремтять і б’ються об груди, бо єдина альтернатива - впиватися нігтями в обличчя, доки воно не почне кровоточити. - Це моя вина. Я не Девід. Я не містер Розуелл.

Обличчя Джорджа біліє. Воно біліше, ніж зазвичай.

- Синку, - каже незнайомец, підступаючи до мене, - що ти таке говориш?

Я зриваю шапку. Моє довге світле волосся безладно випадає. Деякі шпильки падають і дзвенять об кахельну підлогу.

- Я не Девід Розуелл, - кажу я. - Мені шкода. Джордж намагався мене зупинити.

А потім Мати викрикує.

Викрикує ім’я, яке не моє і яке ніколи не було моїм.

- ГЛОРІЄ.

РОЗДІЛ 4

Музей південного Кенсінгтона - це шлунково-кишковий тракт кімнат і коридорів, усі вони наповнені прекрасними речами, які не належить демонструвати. Реліквії з привидами зберігаються за склом. Гості, які не пішли, розбіглися, як маленькі поліпи розсіяні лабіринтом, відчайдушно намагаючись уникнути плями крові в атріумі. І мене. Уникнути мене.

Я все ще відчуваю, як кишка вислизас крізь мої пальці, пульсує, як змія, розливаючи жовч і гаряче, смердюче місиво. Я почувався

Not that it will ever matter again.

Now, my family and I are in some secluded wing with high ceilings and crowded displays: paintings, porcelain plates, carvings taken from some foreign dig site or another. George stands in front of a still life, a statue himself. Father says nothing. Mother paces back and forth. I wish I could do that. I want to so badly, but she is allowed to pace, I've learned, and I am not. Instead, I rock on my feet, away from them.

If Mother and Father are talking, I can't hear it. I'm too busy asking the rabbit if it knows how to tie a hangman's knot. It's not really a cruel way to go, not like Lord Luckenbill said. It's only when the rope is too short or too long that it becomes barbaric. Too short, and you dangle there and choke; too long, and the force of the drop will break the head clean off. I'd rather be hung than whatever they were going to do to Miss Neuling.

Whatever I was going to do.

Mother stops pacing and reaches for Father pathetically. "I feel faint," she says. I don't know how much of this she's putting on, as she tends to do, and how much is because she hasn't eaten for a day to get that corset so tight. I imagine all the organs shifted out of place, the same way pregnancy rearranges the innards. "Please. I fear I'll be sick."

"You're fine," Father says.

"*Fine?*" Mother squeals. Her voice is high enough that it hurts my ears, but I know better than to cover them. "They're going to *kill her!*" She walks away from him again, waving tears from her face. "I thought-oh, I thought we'd done everything right. We did everything we could. Didn't we? What did we do to deserve this?"

"When the police arrive," George cuts in, "I'm sure we can

приземленим. Справжнім. Вперше за довгий час.

Не те, щоб це колись знову матиме значення.

Зараз ми з сім'єю перебуваємо в якомусь відокремленому крилі з високими стелями й переповненими експозиціями: картини, порцелянові тарілки, різьблені вироби, взяті з якихось заморських розкопок. Джордж стоїть перед натюрмортом, наче статуя. Батько нічого не каже. Мати крокує туди-сюди. Я би теж хотів. Я так хочу, але їй можна намотувати кола, а мені ні. Замість цього я гойдаюся, подалі від них.

Якщо Мати й Батько розмовляють, я не чую їх. Я надто зайнятий розпитуванням кролика. Чи знає він, як зав'язати зашморг. Це не така вже й жорстока смерть, не настільки, як казав лорд Лакенбіл. Лише коли мотузка надто коротка чи надто довга - ось тоді це стає варварством. Занадто коротка, і ти бовтаєшся там, задихаючись; занадто довга, і сила падіння відірве голову. Краще вже мене повісять, ніж зроблять те ж саме, що й з міс Нойлінг.

Що б я не збирався робити.

Мати перестає ходити і жалісно тягнеться до Батька.

- Я відчуваю слабкість. Будь ласка. Я боюся, що захворію. - каже вона.

Я не певен, наскільки справа в тому, що вона прикидається, як зазвичай, і наскільки в тому, що вона не їла цілий день, щоб так туго затягнути корсет. Я уявляю, як усі її органи зрушилися з місця, так само, як під час вагітності.

- Ти в нормі. - відповідає батько.

- *В нормі?* - Мати верещить. Її голос настільки високий, що вуха болять, але я знаю, що не варто їх закривати. - Вони *її вб'ють!* - Вона знову відходить від нього, змахуючи сльози з обличчя. - Я думала... о, я думала, що ми робили все правильно. Ми зробили все, що могли. хіба не так? Що ми такого вчинили, щоб заслужити це?

- Коли прибуде поліція, - перебиває Джордж, - я впевнений, що ми

explain. She's still practically a child, she meant no harm, she has a history of mental frailty, she even helped--"

Father turns on him. "Shut the fuck up, boy."

George recoils.

"In fact," Father continues, "it'd be best if you turned and left right now. Now. Because if you keep talking, maybe I'll stop paying for that house. Even your fancy surgeon's salary can't support a wife there alone, not now. You're too busy paying the loan you took out for that bride price. Isn't that right?"

I know, I *know*, that violet-eyed brides fetch a high price. It's an antiquated system, bride prices, but everything about the Speakers is antiquated-arranged marriages, young brides, executions. None of it would be accepted outside of their fold. It's just that their fathers see the demand and take advantage of husbands willing to pay, willing to bend the rules of the land to get what they want. And I know that George paid that price, because there's a price for my hand too, and it's impossible to forget about something like that. It disgusts me so much I want to tear off my skin.

But he's still my brother. I still need him.

"George," I whisper. Didn't he see what we did together? We saved that man. Doesn't that mean anything to him? "Please don't leave."

He chokes. "I--"

I can see him working through the possibilities, the logical conclusions, the likelihood that Father is telling the truth. What he's willing to lose if he dares disobey.

The answer, it seems, is not in my favor.

George grabs the back of my neck and pulls me into a half-hug. I don't hug him back. "Be strong," he says.

Then he's gone, the click of his shoes fading as he leaves.

зможемо все пояснити. Вона ще практично дитина, вона не мала лихих намірів, у неї є історія психічної недостатності, вона навіть допомогла...

Батько обертається до нього.

- Стули свою бісову пельку, хлопче.

Джордж відсахнувся.

- Насправді, - продовжує Батько, - було б на краще, якби ти зараз же пішов. Зараз. Бо якщо ти продовжиш говорити, то можливо, я перестану платити за той будинок. Навіть твоя шикарна зарплата хірурга не зможе утримувати там одну дружину, не зараз. Ти надто зайнятий сплатою кредиту, який взяв за викуп нареченої. Хіба ні?

Я знаю, я знаю, що фіолетовоокі наречені мають високу ціну. Викуп наречених - застаріла система, але у Ораторів все застаріле - шлюби за домовленістю, молоді наречені, страти. Нічого з цього не було б прийнятним за межами їхньої спільноти. Просто їхні батьки дівчат бачать попит і користуються привілеями чоловіків, готових платити, готових порушити правила країни, щоб отримати те, що вони хочуть. І я знаю, що Джордж заплатив таку ціну, тому що моя рука також має ціну, і неможливо забути про щось подібне. Мені це так огидно, що я хочу здерти з себе шкіру.

Але він все одно мій брат. Він мені ще потрібен.

- Джордж, - шепочу я. Хіба він не бачив, що ми зробили разом? Ми врятували того чоловіка. Хіба для нього це нічого не значить? - Будь ласка, не йди.

- Я... - він задихається.

Я бачу, як він розглядає можливості, логічні висновки, ймовірність того, що батько говорить правду. Що він готовий втратити, якщо наважиться не послухатися.

Схоже, що відповідь не на мою користь.

Джордж хапає мене за спину і напівобіймає. Я не обіймаю його у відповідь. - Будь сильним. - каже він.

А потім він пішов, і клацання його черевиків стихає, коли він йде.

Maybe you'll get to meet Miss Neuling. Maybe they'll execute you together.

Executions in line with the 1841 Speaker Act are the only executions still performed publicly in England. They're exceedingly rare, on British soil at least - I think there's only been ten since the law was enacted forty-two years ago - but three of those were in the last two years. It's a pattern I don't like.

"I fixed it," I say.

"What?" Mother whimpers.

"I sewed him up." Even if that man took the patient from me, I did it, I did it, not him. "He won't bleed out, and he probably won't go septic. I fixed it. I fixed him. He'll be okay."

Mother only says, "My God," and covers her face as if I am too awful to bear.

The blood has begun to go tacky. I still smell of human insides. My fingers stick together when I move, and the dried bodily fluids crack as my skin folds.

You know what happens to little girls who play with ghosts.

"We're going to stay right here until the police come," Father says. I think, in the distance, I hear Miss Neuling screaming, or spirits pressing their faces to the Veil, opening their slash-mouths to howl. I can't tell the difference. "Don't you *dare* move."

When someone finally comes for us, it is not the police.

"Oh dear," Lord Luckenbill says with a genteel dishevelment, dabbing politely at his forehead with a handkerchief.

He's changed out of his awful safari getup. Good. If he'd come in dressed for an African expedition, my mind may have broken in half.

His son follows closely behind, rumpled and a bit green in the face.

"Можливо, ти зустрінеш міс Нойлінг. Можливо, вас стратять разом".

В Англії, лише страти згідно з Ораторським Законом 1841 року все ще виконуються публічно. Вони надзвичайно рідкісні, принаймні на британській землі. Здається, їх було лише десять із моменту прийняття закону сорок два роки тому - але при цьому три з них були за останні два роки. Мені не подобається цей факт.

- Я врятував його. - кажу я.

- Що? - скиглить Мати.

- Я зашив його рану. Він не помре від втрати крові, і, ймовірно, у нього не буде сепсису. Я врятував його. З ним все буде добре.

Навіть якщо той незнайомиць забрав у мене пацієнта, я зробив це, а не він. Але у відповідь Мати лише каже...

- Боже мій. - ... і закриває обличчя, ніби я надто жахливий, щоб стриматися.

Кров почала ставати липкою. Я все ще пахну людськими нутрощами. Мої пальці злипаються, коли я рухаюся, а висохлі рідини тіла тріскаються, коли моя шкіра розтягується.

"Ти знаєш, що відбувається з маленькими дівчатками, які граються з привидами".

- Ми залишимося тут, доки не прибуде поліція. - каже Батько. - Не смій рухатися.

Мені здається, здалеку я чую крики чи то міс Нойлінг, чи то духів, які притискаються обличчями до Вуалі, розкриваючи свої пащі у витті. Я не бачу різниці.

Хтось таки приходять за нами, але це не поліція.

- Господи. - каже лорд Лакенбіл, ніжно скуйовджений, чомно промокаючи хусткою чоло.

Він змінив свій жахливий одяг для сафарі. добре. Якби він прийшов одягнений як для африканської експедиції, я би, певно, поїхав дахом.

Позаду йде його син, скуйовджений і з позеленівшим обличчям.

When the son sees me, he stops in the middle of the aisle.

“There you are,” Lord Luckenbill says, hurrying up to my parents. “I’ve been searching everywhere for you and, well, George was in a bit of a rush. I’m glad I’ve caught you before the police.”

I’ll be lucky if the police don’t beat me to pieces before they drag me off. Like what that medium did to Miss Neuling. I’m not sure I’d even make it to the gallows. Going by the sketches in the cheapest newspapers, I’m shocked any of us do.

“The police are *here*?” Father says.

“Not yet,” Lord Luckenbill says, causing Mother to press her hand to her chest with a desperate gasp, “but soon. We don’t have much time.” He looks toward his son, then toward me. “Lord, I’d really hoped the two of you would have met under better circumstances. This is an awful way to begin an engagement, isn’t it?”

I’m-

They-

The boy says through gritted teeth, “A bit of an understatement.”

The Honorable Edward Luckenbill, the only son of the Viscount William Luckenbill, wants to marry me.

Wanted, the rabbit counters. Past tense. After this, he wouldn’t dare touch you. Isn’t that what you wanted? Aren’t you, by all accounts, getting what you wished for?

The scalpel of a boy watches us. I can make out the details of him now. Striking, pink-lipped, long-legged, improper. A bit too feminine for today’s fashion, with smooth skin and long hair that curls behind the ears.

He catches me looking. I taste metal on the back of my tongue.

“It is awful,” Mother agrees, “and I am so, so sorry.”

“I don’t know what’s left to discuss,” Father says, “unless you’re here to give your side of the story to the police. I apologize that this has been a waste of your time, and I hope you find a more suitable

Коли син мене бачить, то зупиняється посеред проходу.

- Ось ти. - каже лорд Лакенбіл, поспішаючи до моїх батьків. - Я всюди тебе шукав, а Джордж, ну, трохи поспішав. Я радий, що знайшов вас до поліції.

Мені пощастить, якщо поліція не розірве мене на шматки, перш ніж потягне за собою - подібно до того, що той медіум зробив із міс Нойлінг. Я не впевнений, що доживу навіть до шибениці. Переглядаючи замальовки в найдешевших газетах, я шокований, що ми досі живі.

- Поліція *тут*? - питає Батько.

- Поки що ні, - відповідає лорд Лакенбіл, змушуючи матір притиснути руку до грудей у розпачі, - але скоро буде. У нас мало часу. - він дивиться то на сина, то на мене. - Господи, я дуже сподівався, що ви двоє зустрінетесь за кращих обставин. Це жахливий спосіб розпочати заручини, чи не так?

Я...

Вони...

- М’яко кажучи. - каже парубок крізь зуби.

Шановний Едвард Лакенбіл, єдиний син віконт Вільяма Лакенбіла, хотів би одружитися зі мною.

“Хотів би, - наголошує кролик. - Минулий час. Після цього він не посміє торкнутися тебе. Хіба ти не цього хотів? Хіба ти таким чином не отримаєш те, чого бажав?”

Парубок, подібний до скелета, спостерігає за нами. Зараз я можу розібрати деталі його зовнішності. Разючий, рожевогубий, довгоногий, неналежний. Дещо жіночний як для сучасної моди, з гладкою шкірою та довгим волоссям, яке завивається за вуха.

Він помічає те, як я розглядаю його. Я відчуваю смак металу на задній частині язика.

- Це жахливо, - погоджується Мати, - і мені дуже, дуже шкода.

- Я не розумію, про що тут ще говорити, - каже Батько, - якщо ви не прийшли, щоб дати показання поліції. Я перепрошую, це було марною

wife for your son.”

But Lord Luckenbill ignores them both in favor of me. He approaches, leans a bit to make himself smaller, holds out a hand. I back away. Please don't touch me. My clothes-*your costume*, the rabbit reminds me, because these clothes are not allowed to be mine-feel like coarse sand where they meet my skin.

“Miss Bell,” he says, “do you have a habit of dressing up like this?”

“What kind of question is that?” Father snaps.

Lord Luckenbill turns with a huff. “I was asking *her*, not *you*, Mr. Bell! Please, let her answer.” And then, to me: “It's okay, dear. You can speak freely here.”

I don't see the point in lying. It's not like this can get any worse. “Sometimes.”

“Sometimes,” Lord Luckenbill says.

Behind him, the boy won't stop staring. His eyes, jeweled like emeralds, are blown so wide I can see the red at the corners. He's clearly sick to his stomach. It's almost funny how this worked out. In another life, I'm not sure I could have respected a husband with a weak stomach.

“Sometimes,” Lord Luckenbill says again. “I see. How interesting. And the way you saved that man's life-how did you know what to do? One would think you've been practicing.”

Again, there's no point in lying. “I have.”

“I'm so sorry,” Mother whispers. “You don't have to humor this any longer, my lord.”

Lord Luckenbill pays Mother no mind. “Well,” he says. “Well, well. What a fascinating specimen we have here.”

I can't follow his train of thought. That's nothing new; I usually can't. People have a nasty habit of speaking in non sequiturs and confusing questions that leave me scrambling to follow. Still, most of

тратою вашого часу, і я сподіваюся, що ви знайдете більш підходящу дружину для свого сина.

Але лорд Лакенбіл ігнорує їх обох на мою користь. Він підходить, трохи нахиляється до мене, і простягає руку. Я відступаю. Прошу, не чіпай мене. Мій одяг... “*Твій костюм*”. - нагадує мені кролик, тому що цей одяг не має бути моїм... На дотик він нагадує грубий пісок.

- Міс Белл, - каже він, - чи маєте ви звичку так одягатися?

- Що це за питання таке? - зривається Батько.

Лорд Лакенбіл повертається, хрипнувши.

- Я питав її, а не *вас*, містере Белл! Дозвольте їй відповісти. - А потім мені. - Все гаразд, люба. Ви можете сказати правду.

Не бачу сенсу брехати. Гірше не може бути.

- Іноді.

- Іноді. - повторює лорд Лакенбіл.

Парубок за його спиною не перестає витріщатися. Його очі, що сяють, як ті смарагди, відкриті так широко, що я бачу їх червоні кутики. Він явно гидує. Як іронічно все вийшло. В іншому житті я не впевнена, що могла б поважати слабкого на дух чоловіка.

- Іноді. - знову каже лорд Лакенбіл. - Ясно. Як цікаво. І те, як ви врятували життя того чоловіка... звідки ви знали, що робити? Можна було б подумати, що ви навчені

Знову ж таки, немає сенсу брехати.

- Так і є.

- Мені так шкода, - шепоче Мати. - не потурайте їй більше, мілорде. Лорд Лакенбіл не звертає на неї уваги.

- Ну, - каже він. - Добре. Яка захоплююча у вас донька.

Я не можу стежити за ходом його думок. Нічого нового - у мене рідко виходить. Люди мають огидну звичку говорити не по порядку та ставити незрозумілі запитання, що плутає мене. І все ж у більшості випадків, з часом я можу віднайти сенс, знайти нитку яка розв'яже вузол.

the time, I can dig up the meaning after a moment too long, find the right angle to pick at the knot. Not this. Because why would he say these things to me now? As if I haven't committed a capital crime? Opening the Veil is bad enough, but trying to defraud the Royal Speaker Society...

Lord Luckenbill straightens up, tugging at his suit jacket as he goes. "Mr. and Mrs. Bell," he says, "have either of you heard of Veil sickness?"

Veil sickness? In all my studying, I've never come across an ailment with such a name. I almost turn to ask George, but he's not here anymore.

Father says, "No. We haven't."

"It's not a disease, per se," Lord Luckenbill says. "At least, not one of the body. It's a sickness of the mind. It's the name given to the set of symptoms that arise in females after exposure to spirit-work. In advanced stages, it looks something like Miss Neuling. In fact, there's been a rash of advanced Veil sickness afflicting violet-eyed women these past few years. It's what brought the situation to our attention."

Lord Luckenbill glances to me. His expression is soft. Pitying. Something isn't right.

"But in early, treatable stages," he says, "it looks like your daughter here."

"Oh God," Mother whispers. "Oh God, no. Not again."

This is not news. I have always been sick to them. Because I am a boy, because I want to be a surgeon, because of the way my mind works. Because they gave birth to something they do not understand, because they tried so many times to fix me and they *failed*.

Like George told me: Breathe in. Breathe out.

"What is the point of telling us?" Father snaps, taking a threatening step forward. Lord Luckenbill does not budge. "Once the police arrive, we are handing her over. We are so very sorry for

Та не в цьому випадку. Навіщо йому говорити про таке зараз? Начебто я не вчинив тяжкого злочину? Відкривати Вуаль - це вже погано, але ще й намагатися обдурити Королівське товариство Ораторів...

Лорд Лакенбіл випростується, на ходу осмикуючи піджак.

- Містере і місіс Белл, - каже він, - хтось із вас чув про недуг Вуалі?

Недуг Вуалі? За весь час мого навчання я жодного разу не зустрічав хвороби з такою назвою. Я мало не обертаюся, щоб спитати Джорджа, але він пішов.

- Ні. Ми не чули. - відповідає Батько.

- Це не зовсім хвороба... - продовжує лорд Лакенбіл. - Принаймні, не тілесна. Це хвороба розуму. Це назва набору симптомів, які виникають у жінок після впливу на них духовної роботи. На пізніх стадіях хворі нагадуватимуть міс Нойлінг. Насправді, за останні кілька років у жінок з фіолетовими очима спостерігався спалах тяжкої недуги Вуалі. Саме це привернуло нашу увагу до цієї ситуації.

Лорд Лакенбіл дивиться на мене. Вираз його обличчя добрий. Жалючий. Щось не так.

- Але на ранніх стадіях, які піддаються лікуванню, - каже він, - хворі схожі на вашу доньку.

- О Господи, - шепоче Мати. - О Господи, тільки не знову.

Нічого нового. Для них я завжди був хворим. Тому що я хлопчик, тому що я хочу бути хірургом, через те, як функціонує мій розум. Тому що вони породили щось, чого не розуміють, тому що вони стільки разів намагалися мене виправити, і їм це *не вдалося*. [*]

Як казав Джордж: Вдих. Видих.

- Який сенс у цій розповіді? - зривається Батько, погрозово крокуючи вперед. Лорд Лакенбіл не зрушує з місця. - Коли поліція приїде, ми здамо її. Нам дуже шкода, що ми згаяли ваш час, і я дуже

wasting your time, and I apologize profusely, but-”

“I tell you,” Lord Luckenbill says, “because it is, as I said, treatable.”

The gallery room falls into an uneasy silence. Mother and Father glance to each other. Lord Luckenbill’s son won’t stop looking at me. Don’t look at me. I don’t want anyone to look at me.

“I never said I wanted to call off the engagement,” Lord Luckenbill says. “In fact, I do not one bit. I think Miss Bell-yes, even acknowledging the struggles she faced in childhood, even acknowledging today-is a strong, intelligent, goodnatured girl who will offer much to the Luckenbill bloodline. Just because she has made a few mistakes doesn’t mean I am not willing to do a lot of things to help make her a proper wife.”

He pauses to look at Father, and then Mother, in turn.

“If only you’ll let me.”

перепрошую, але...

- Я розповів вам, - перебиває лорд Лакенбіл, - тому що це, як я вже сказав, лікується.

У галереї панує тривожна тиша. Мати й Батько дивляться один на одного. Син лорда Лакенбіла не перестає витріщатися на мене. Не дивись на мене. Я не хочу, щоб хтось на мене дивився.

- Я ніколи не казав, що хочу скасувати заручини, - каже лорд Лакенбіл. - А ні трохи, правда. Я вважаю, що міс Белл, так, навіть враховуючи труднощі, з якими вона зіткнулася в дитинстві, навіть враховуючи сьогоднішній інцидент - сильна, розумна, добродушна дівчина, яка здатна обдарувати рід Лакенбілів. Те, що вона скоїла кілька помилок, не означає, що я не бажаю піти на все, щоб зробити з неї пристойну дружину.

Він зупиняється, щоб подивитися на Батька, а потім на Матір.

- Якби ви тільки дозволили.

ПРИМІТКИ [16]

1. задирка - задерта шкірочка коло нігтя;
2. сухоти - заст. туберкульоз;
3. трапецієподібні м’язи - один з м’язів спини та шиї що має форму трапеції;
4. Mors vincit omnia - лат. смерть перемагає все;
5. атріум - простір всередині давньоримського житлового будинку у вигляді закритого внутрішнього дворику, на який зверталася значна частина приміщень;
6. сепсис - загальне зараження організму людини або тварини, яке виникає внаслідок того, що в кров потрапляють різні мікроби;
7. хімус - вміст тонких кишок тварин і людини, що утворюється з їжі під впливом травних соків;

8. * Головна героїня роману насправді є головним героєм. Він - транс-чоловік, тобто народився жінкою та хоче бути сприйнятим як чоловік та можливо зробити фізичний перехід методом медицини. Його ім'я при народженні - Глорія, тоді як справжнє - Сайлас.

Chapter 2. Rendering the author's style in gothic horror novels: the case of Andrew Joseph White's 'The Spirit Bares Its Teeth'

2.1 Andrew Joseph White, the author of intentional visceral prose

According to his own official website, White was raised in Virginia, US. He created stories ever since his childhood, going as far as writing several book drafts while in school, and eventually attending the George Mason University to receive his master's degree in creative writing. He currently published three full novels, planning on putting out even more (White, 2023).

As mentioned on White's own website: "His work focuses on the intersection of transgender and autistic identity through the lens of horror, monstrosity, violence, and rage", which is definitely true according to our observations. The main character, as well as the author himself, is a transgender male who is autistic. Both those demographics, queer and neurodivergent, often experience mistreatment on the basis of their identity and self-presentation, an identity which is not a choice, but is inherent to one from birth. The injustices experienced by them go so far as laws being actively made by governments (for example, the US), which prohibit these individuals from receiving proper health care that they depend on to live. This leads to a sense of alienation and vulnerability being instilled in such individuals, which leads to anxiety, as well as other negative emotions and experiences. Seeing the author's identity from this perspective creates a much better understanding of why "queer horror" is a sub-genre that is getting popular as of recent, and can be used to describe the general focus of White's works (White, 2023).

Body horror, which is a big part of the author's style of writing horror, makes perfect sense considering that both transgender and autistic people often struggle with how their bodies appear, due to the general looks, the way one moves and acts, or both. Body image is undeniably important in modern society, therefore, having a non-standard appearance can highly inconvenience a person. This, of course, creates a sense of frustration with oneself, even self-hatred. This is exactly where the want to artistically express one's negative experiences through horror, especially body horror, stems from. The way in which White writes horror is deeply personal, and thus highly visceral.

2.2 Spirit Bares Its Teeth as outstanding Victorian horror novel

To understand the Gothic literary genre at its core one would need to understand the era in which this genre was at its arguable peak and popularity, which is the Victorian era. This specific time period was when some of the most significant works of Gothic literature have been published, akin to: Bram Stoker's *Dracula*, Robert Louis Stevenson's *The Strange Case of Doctor Jekyll and Mr. Hyde*, Joseph Sheridan Le Fanu's *Carmilla*, Charlotte Brontë's *Jane Eyre*, Edgar Allan Poe's *The Pit and the Pendulum*, and so on. All of the above-mentioned works of literature had a clear influence on future authors, such as H.P. Lovecraft, and evidently, Andrew Joseph White, especially so in the case of *Spirit Bares Its Teeth*.

According to An Overview of Gothic Fiction by Irina Rata (2014) , the main characteristics of this genre are as follows:

- medieval notions of romance;
- adventure and chivalry;
- supernatural, mysterious, or strange events;
- apprehension or production of terror;
- usually situated in wild landscapes, manors or castles.

Rata even defines Gothic literature as "being a literary genre of historical recycling", which, in our opinion, is a true statement. *Spirit Bares Its Teeth* does exactly that with honoring Gothic novel tradition. Almost all the mentioned elements that constitute a Gothic work of literature are present in this book:

- the main character is on a chivalrous quest to defend his own honor and help the souls that got wronged;
- the notion of ghosts, spirits, mediums, and afterlife are heavily featured in the plot;
- the text is full of gruesome descriptions of gore and anxiety, which create a sense of horror;
- the main setting is an old, English boarding school (Rata, 2014).

All these elements work in tandem to create a very classic Gothic horror novel, that is so true to the specific notion of Victorian Gothic, that *Spirit Bares Its Teeth* is even set in the Victorian era England itself, as per our observations. This works in favor with the story presented by the author, enhancing the experience.

Spirit Bares Its Teeth is the second novel of the American author Andrew Joseph White. The book is primarily written in the genres such as horror, fantasy, historical, gothic, young adult, supernatural, queer, and so on. The novel heavily emphasizes the queer element, as the author and the main character are both transgender men.

The plot revolves around a 16 year-old boy by the name of Silas, who is known as Gloria Bell. His entire life Silas hid and suppressed his own identity as transgender and autistic due to the harsh societal expectations of 1883 London, where he lives. Silas was born with purple eyes - a gift that allows him to communicate with spirits, but also a curse that means he is now a trophy wife of sorts, his exploitation only being a matter of time. Silas is desperate to escape and live his own life as a surgeon, as a man, as his own person. But he fails to escape, is diagnosed with a mysterious "Veil sickness", and is shipped away to Braxton's Sanatorium and Finishing School, which are supposed to "fix him".

The style of *Spirit Bares Its Teeth*, and the author in general, is highly descriptive, as well as highly personal, evocative of emotions such as dread with the gruesome details and focus on the deteriorating mental state of the main character, which lets the reader experience the horrors they go through very vividly. This novel was made primarily for an LGBTQ+ audience, but in a way that a regular reader can enjoy and understand as well. Text is rich with intertextuality; the use of medical terminology is outstanding as medical terms are used not only in medical scenes but as terms in descriptions. The main literary devices utilized by the author are: parallelism, repetition, allusion. All of them, their definitions and their usage, as well as the strategies used by us to interpret them in Ukrainian, will be discussed further.

2.3. Literary devices and elements of narrative in *Spirit Bares Its Teeth*

The novel *The Spirit Bares Its Teeth* has a lot of elements that compose it and its themes. In our opinion, one of the most important aspects that are worth analyzing is the author's strong writing style. Considering the amount of differing genres that define this book, combining them would not be an easy task, but Andrew Joseph White, in our opinion, is successful in the task of capturing a specific literary vision through both the story contents and the writing style overall.

The term "literary devices" refers to verbal form of creative techniques, i.e., syntactic and rhetorical devices including parallelism, asyndeton, rhyme, rhythm and imagery (Lorraine K.C. Yeung 2021, p.26).

According to another definition literary devices are a collection of universal artistic structures that are typical of all works of literature, writers give meaning and a logical framework to their works through the language (TSC, 2024). In simpler terms, they are specific techniques that allow a writer to convey a deeper meaning that goes beyond what is on the page, to make a text more engaging and complex. Literary devices work alongside plot and characters to elevate a story and prompt reflection on life, society, and what it means to be human.

The main literary devices utilized in *The Spirit Bares Its Teeth* as analyzed by us to contribute the most towards the story and the definition of the main character are:

- Repetition;
- Allusion;
- Parallelism.

Besides, the author's special elements of narrative create the atmosphere of gothic horror, they are obviously in the center of attention as fundamentals forming the author's unique style. Among them are:

- Use of medical terminology;
- the use of descriptive language;
- Intertextuality.

All these stylistic devices and narrative elements serve several important functions:

- *Narrative function* - they serve to further the main plot by adding subtler elements with their own implications;
- *Descriptive function* - they contribute towards the development of the world and the characters present in the story, to paint detailed imagery of the scenes and actions which could be used to create an emotional response in the reader;
- *Expository function* - they provide context to the fictional setting, culture, and the meaning of certain details of the plot to create a better understanding within the reader with this kind of exposition, and through it explore the provided fictional world further;
- *Relatability function* - *The Spirit Bares Its Teeth* is a book explicitly written for queer and neurodivergent audiences, reflecting their often intertwined experiences, their nature, how they feel, and how it affects both the reader and the world around them. This novel was created with them in mind, and so for this type of audience, their reading experience will be elevated by relatability significantly, and if the reader is neither of the LGBTQ+ nor neurodivergent, this book can become partially educational in its own right.

We are going to discuss all the mentioned stylistic devices in order presented above, their definitions, their functions in the text, and their relevance to the story.

2.2 Literary devices and narrative elements definitions and their examples in text

We start with fundamental for this book narrative elements. And the first is intertextuality.

Intertextuality

First method, which the author uses to reflect on the thought process of the main character is intertextuality, which is defined as any interrelation made between two or more individual, or chunks of, narratives, as perceived by a reader by Jessica Mason's "Intertextuality in Practice, Linguistic Approaches to Literature" (Mason, 2019. p. 45).

The way intertextuality presents itself in *The Spirit Bares Its Teeth* is through self-referential means, in particular, the usage of a specific character, which is a so-called "bunny", clearly metaphorical, inside of Silas's mind, as he mentions in the text. This bunny is yet another aspect of Silas's complicated mental health, and while at first it may seem that this bunny is a split personality, in our opinion, this bunny is rather a representation of Silas's anxiety and self-doubt, an unhealthy instinct for self-preservation, it is an example of how cultural or literary portrayals have shown defenselessness, innocence, and exploitation. Rabbits or bunnies have been used in literature and folklore in order to symbolize frailty, submissiveness, or even powerlessness. Such intertextual echoes help foreground dominant tropes of helpless subservience which Andrew Joseph White furthers in his novel.

The story uses the bunny metaphor not only for the emotional place Silas finds himself in, but for that bunny-most likely caged or used in experiments without a thought given toward its freedom or life. Silas is queer and autistic, and he's alienated in a world that clings to the most rigid definition of gender, villainizing everyone who falls outside that very narrow frame. This is evident from deeper analysis of Silas's own thoughts:

You think you'll fool them? the rabbit chides as I work. So many men would do terrible things for you...

.... See? You're nothing more than a little girl playing dress-up. And you're going to walk right into their lair.

The rabbit is right. If I have any time left, it's not much. (White, 2023, p.16)

"Думаєш, ти їх надуриш?" дорікає кролик, поки я працюю. "Скільки чоловіків зробили би заради тебе жахливе..."

... Бачиш? Ти всього лише мале дівчисько, що грає в одягалки.

І ти збираєшся увійти прямо в їхнє лігво".

The bunny reminds him of how helpless they both are, an innocent victim of events beyond their control, much like Silas and every other person who is pressed into playing the roles assigned to them without the freedom of choice. Such symbolism furthers and deepens the emotional tumult in the novel and underlines themes of control, fear, and a wish for release from bonds imposed by society. To this extent, the rabbit becomes not so much an animal as it is symbolic of the root struggle of the protagonist-that against the pejorative ways in which authority presumes to overwhelm his very identity and physiological being.

The bunny is a constant reminder to both Silas and the reader, that he is trapped:

- *It's pathetic you ever thought you'd avoid this, the rabbit said. ... As soon as you were born with a womb, you were fucked* (White, 2023, p. 12)
- *"Ти думав що уникнеш цього. Жалюгідно". - сказав кролик. ... Як тільки ти народився з утробою, тобі був заплик.*

Obviously, this imaginary bunny is depicted by the author as painful side of main character with split personality. It is the best technique to release all emotions and pain of a personality with autism. These inner speeches are decorated with literary devices making them brighter and more interesting to the reader.

Repetition

Repetition, as a literary device, is defined by Ronja Bodola and Guido Isekenmeier (2017, p.193) in their work titled "Literary Visualities Visual Descriptions, Readerly Visualisations, Textual Visibilities" as a common strategy in short stories to ensure notice of significant themes.

According to our own observations, the function of repetition in most works of literature is that of creating a sense of rhythm, rhyme, consonance, assonance, or a metric in poetry specifically, putting emphasis on a certain point, providing "catchiness" (mostly in songs), etc. However, specifically in *The Spirit Bares Its Teeth*, repetition has a unique function of not only emphasizing a certain point, but also emphasizing the mental state of the main character, which is clearly unwell. Throughout the novel it is relatively obvious that Silas, the main character, is in an agitated mental state, as he keeps overthinking certain actions, words, his own future, reactions of people to him and his actions, and so on. This overthinking is presented through multiple means, among them being repetition. Overthinking is essentially recurring negative thoughts about a certain subject, so repetition is a perfect fit for reflecting this mentality and letting the reader immerse into it, while finding Silas's actions and conclusions more believable.

- *It will hurt, the rabbit said. It will hurt it will hurt it will hurt.* (White, 2023, p. 13)
- *"Буде боляче", сказав кролик. "Буде боляче, буде боляче, буде боляче".*

Allusion

Connected to the notion of intertextuality, is **allusion**, which is defined by the Lewis Turco Book (2020, p. 184) of literary terms as an "indirect reference to something extraneous to the argument being conducted".

The Spirit Bares Its Teeth as a novel makes several references to popular works of literature, among which are:

- *Very Oliver Twist* (White, 2023, p. 16). - *Дуже в дусі Олівера Твіста.*
- *An Edgar Allan Poe carries a model heart. Some bored- looking man has opted out of the theme by carrying around a portrait of a horse, claiming to be one character or another from Black Beauty.* (White, 2023, p. 18) –
- *"Едгар Аллан По" носить модель серця. Якийсь нудьгуючий на вигляд чоловік відмовився від теми, тримаючи з собою портрет коня, видаючи себе за того чи іншого персонажа з "Чорної красуні".*

- This story must be recounted at every meeting the same as prayers at church, or the Hippocratic oath at the end of a doctor's training: *I will abstain from all intentional wrong-doing and harm....* (White, 2023, p. 27)
- Розповідати цю історію на кожному засіданні є обов'язком, це як молитва в церкві чи клятва Гіппократа наприкінці навчання лікаря: "... будучи далеким від розпусних намірів і спокус"...

Those references, all made by the main character, are providing further characterization of Silas as an educated young man. Another interesting instance of allusion in *The Spirit Bares Its Teeth* is a reference to the in-universe law, the so-called 1841 Speaker Act:

- It's written there, in the 1841 Speaker Act, section 3, paragraph A, that women are prohibited from practicing spirit-work: reaching into the Veil, using speaking tiles...(White, 2023, p. 27)
- Згідно з Законом Ораторів 1841 року, розділ 3, абзац А, жінкам забороняється займатися даною духовною роботою: проникати в Вуаль, використовувати розмовні плитки...

This excerpt does not only further build Silas's character, but also the world around him, the universe of the novel. This is an element which seems insignificant at the first sight, but is in reality an effective method to create reader engagement by providing further context to the world inhabited by the characters, its rules, taboos, and limitations.

Parallelism

The next aspect of the author's style worth discussing is **parallelism**. This literary device is defined in "Writing with clarity and style" by Robert A. Harris (2014, p. 18) as presentation of several ideas of equal importance by putting each of them into the same kind of grammatical structure. Each of the ideas is ordered or phrased similarly.

Some of the examples of parallelism present in the novel are:

1. Someone is yelling at George now. The rabbit is yelling too. I can feel the hysterics coming on, building in my head like an aneurysm or encephalitis... (White, 2023, p. 33)
Зараз хтось кричить на Джорджа. Кролик теж кричить. Я відчуваю, як наближається істерика, яка наростає в моїй голові, як аневризма чи енцефаліт.
2. Move. Think. Do something... (White, 2023, p. 33). - *Рухайся. Подумай. Зроби щось.*
3. Like George told me: Breathe in. Breathe out... (White, 2023, p. 40). - *Як казав Джордж: Вдих. Видих.*

Parallelism is usually utilized by authors in literature for several reasons, such as creating a rhythm (akin to repetition, as these literary devices are fairly similar), to compare several things, to emphasize a certain point, to elaborate on an idea, or to create a relationship between two elements of the text, or alternatively, two separate ideas. As we can observe in the examples provided, parallelism is mostly used by Andrew Joseph White to emphasize a point, once again, to create a sense of urgency, distress, and anxiety, which are all important emotional responses to create within the reader for a gothic horror novel.

Medical Terminology

The next point is not a specific literary device, but rather a general **usage of medical**

terminology in the novel. Some examples of this phenomenon include:

1. surgery - хірургію;
2. the metacarpals - п'ясткові кістки;
3. the proximal phalanges - проксимальні фаланги;
4. bones and internal organs - кістки та внутрішні органи;
5. Flesh and bone - Плоть і кістки;
6. a hysterectomy, a total removal of the womb - гістеректомія, повне видалення матки;
7. And etc.

In our opinion, any kind of professional language is used in literary fiction to provide additional characterisation, putting emphasis on a character's occupation, hobby, or general background. Silas is an aspiring surgeon, and an educated young man in general, so it makes sense for this character trait of his to show through his language and use of specific medical terminology, which is usually not the kind of language or wording used by people who do not belong to this specific profession. *The Spirit Bares Its Teeth* is a novel that relies on the reader being empathetic towards the characters, so good and detailed character writing is undoubtedly important in this kind of story.

Descriptive Language

Speaking of characterisation and details, the next point of discussion is the **use of descriptive language**. The novel has many instances of this technique being used, one of them being:

- *At the edge of the crowd, near the front, there they are. Mother and Father. My vision blurs when I see them. Their faces are screwed up in mutual confusion, as if trying to remember if they've seen me before, and if so, where (White, 2023, p. 26).*
- *З самого боку натовпу, спереду, ось вони. Мати й Батько. Мій зір туманиться, коли я їх бачу. Їхні обличчя викривлені у взаємному нерозумінні, ніби намагаючись пригадати, чи бачили вони мене раніше, і якщо так, то де.*
-

This excerpt in particular is a description of Silas's mother and father, this single paragraph, through the method of descriptive language, provides the reader with an immediate characterisation of the main character's parents as disconcerting and removed characters. The use of sensory language and visual imagery serves to make clear the extent of their strangeness and discomfort. In contrast to all others, who have joined in with the festive season and wearing costumes, the father is uncomfortable and hence unreachable emotionally. Meanwhile, the mother's face, having taxidermied birds sewn into her green dress, looks proud or encourages one to show off, but again, it is very artificial and disturbing.

- *Father seems incredibly uncomfortable, having refused to don any costume for the occasion, while Mother has found a horrific green dress: taxidermy birds sewn between flowers and feathers like a fairy or some kind of goddess. Her corset is cinched so tight I could span her stomach with my hands (White, 2023, p. 26).*
- *Батько, здається, почувається неймовірно некомфортно, відмовившись надягнути будь-який костюм для цієї події, а мати знайшла жахливу зелену сукню: опудала птахів вишиті між квітами та пір'ям, наче вона фея чи якась богиня. Її корсет затягнутий так туго, що я міг би обхопити її живіт долонями.*

The artificially tight-pressed corset is one example, which holds and follows the social or personal standard of beauty in a very forced and almost painful way. But this is more than a

physical representation; this reveals the repressed tensions within the family relationship. The parents are astonished to see their own child, which in itself shows that there was some emotional disconnection or alienation of a certain degree; thus, Silas is neglected by his parents. Particulars about their presentation, like the mother's inappropriate attire and the father's erect stance, are only further emphasizing the existing atmosphere of detachment.

The author gives descriptive languages to create a scene using the minutest of the details but more so to build a better understanding by the reader of the relations between the characters about each other and their emotional states. It helps subtlety in carrying several layers of meaning, and hence it enhances the telling without explicitly explaining it.

All the elements discussed above create what is called an *idiostyle*, a term in stylistics which is defined as a verbal implementation of the unique author's picture of the world in the system of language dominants (phonetic, lexical, phraseological, grammatical) caused by their ideological orientation, constant style forming features which determine the specifics of the artistic system (Yurina, 2016, p. 14).

The combination of all these literary devices and techniques creates the personal style of Andrew Joseph White as an author, and is present in all of his works published to this day, including his first book, *Hell Followed With Us*, which has also been extensively analyzed by us. This novel also utilizes such literary elements as rich symbolism, vivid and often gory imagery, as well as strong character development. The story tackles complex themes: identity, trauma, and social oppression—all in the framing of a dystopian future. It is with *Hell Followed With Us* that Andrew Joseph White joins the discussions of identity, trauma, and social oppression and uses his descriptive language with great strategy as part of world-building to immerse a reader into a world that seems both fantastical and uncannily tangible. The post-apocalyptic world, together with the grotesque transformation some characters undergo, forms metaphors of estrangement and dehumanization given to people at the fringes of society. Besides, White's treatment of gender, queerness, and bodily autonomy gives an absolutely new twist in his work; hence, the novel represents serious criticism against both personal and social identity, which is undoubtedly similar to the themes present in *Spirit Bares Its Teeth* as well.

This, in our opinion, is the precise reason why we decided to dedicate this paper to *Spirit Bares Its Teeth* as a novel, because it bears a very particular style, full of notions which are poetic, strongly emotive, and proverbial. A style of writing such as this would not be easy to translate to Ukrainian, especially not without a proper analysis and a deep knowledge of many literary devices and techniques which fiction authors have been using throughout the history of literature itself.

By its turn, the translation of *Spirit Bares Its Teeth* into Ukrainian is a translating balancing act for the lyrical and affective qualities of his writing between direct translation and carrying across the basic spirit of the original text. The intense deployment of metaphors, symbolism, and emotional depth in White's work requires understanding how such literary tools function in both the English and Ukrainian literary universes. Besides, there are numerous proverbs and idiomatic sayings that do not have their collocations in Ukrainian, and therefore, the search for a way to create a similar effect becomes quite creative.

Translating a work into another language effectively requires a translator to be highly sensitive to an author's voice and goals, aside from high linguistic ability. The translation of *Spirit Bares Its Teeth* does not stop at technical translation, but rather reproduces those emotive, symbolic,

and stylistic features that give the novel its characteristic tone, set by the author himself. Thus, all this work would provide Ukrainian readers with the precise tension and lyricism that is present in the original novel and make it so powerful in the first place.

2.4. Strategies and translation techniques applied

Literary device translation deals with striking a balance in the equation between fidelity to the base text and alteration for correctness in the receptor language, i.e., trying to balance literal translation with cultural adjustment and structural accuracy as a way of not losing meaning, tone, and style from its source text. Translation of every literary device always needs special care in linguistic precision and ability to bring out into relief the richness of the stylistic, emotive, and cultural subtlety of the original. The following are some examples which involve, amongst others, intertextuality, allusion, parallelism, professional medical terminology, and evocative description.

Each of these devices requires a certain translation methodology to be performed with the purpose of keeping the original text intact yet fluent in the target language. The following analysis defines the strategies found in translation in these regards, indicating shifts and changes necessary in translation from English into Ukrainian.

Intertextuality

Translation of the intertextual references very often requires a word-for-word translation coupled with cultural equivalency for the meaning and emotional weight to be conveyed appropriately. The translation of a phrase like "Mother and Father are going to do this to you" as "Мати й Батько збираються зробити це з тобою" maintains structural and semantic features present in the original utterance.

- *Mother and Father are going to do this to you, it reminded me. ... And when they do, you'll cut yourself open. You'll pull out your insides. You promised* (White, 2023, p.11)
- Він нагадав мені: *"Мати й Батько збираються зробити це з тобою. ... І коли вони це зроблять, ти розітнеш себе. Ти витягнеш свої нутрощі. Ти обіцяв"*.

While translating this part of the text, literal translation was used to preserve emotional claim, but comment on speaker was moved to the beginning of the phrase. Though, syntactical modulation was applied. In the next phrase amplification was used to underline their deeds. The rest of the phrase was translated literally.

The next example is about to keep the emotional appeal and the interpersonal relations among the characters that have cultural bearing in both source and target languages. Besides, ellipsis and repetition should be preserved in order to express the psychological states.

- *The rabbit said, Soon, that will be you.* - Кролик сказав: *"Тебе сніткає та ж доля"*.
- *It will hurt, the rabbit said. It will hurt it will hurt it will hurt* (White, 2023, p. 13).
- *"Буде боляче"*, сказав кролик. *"Буде боляче, буде боляче, буде боляче"*.

The repetition of such a phrase signals certainty of pain and intensification of pain both in utterances; the same emotional weight is preserved by means of using corresponding syntactic structures. Though, literal translation was used in this case. In the first part of this phrase lexical modulation was used to sharpen this emotion.

Next example is emotional splash of main character. Inner bunny puts down his owner. Though, to make it even more miserable, reduction in the first part was applied.

- *It's pathetic you ever thought you'd avoid this, the rabbit said. ... As soon as you were born with a womb, you were fucked* (White, 2023, p. 12). - *"Ти думав що уникнеш цього. Жалюгідно"*. - сказав кролик. ... *Як тільки ти народився з утробою, тобі був гапник.*

Allusion

Literary allusions reveal a need for sensitivity to source and target cultures.

"Very Oliver Twist" (White, 2023, p. 16).

Translation to "Дуже в дусі Олівера Твіста" testifies for a method of cultural equivalence, though, adaptation was used. In this, a direct reference to the well-known character by Charles Dickens is preserved in its original form since both the source and target audience share the allusion. Here has used the literal translation approach because the character of Oliver Twist has already been used for the symbolism of misery and starvation; hence, describing it is not required.

Another example could be what is literal translation with little cultural adjustment, which is implied for the expressions dealing with references to Edgar Allan Poe and "Black Beauty."

- *"Some bored-looking man has opted out of the theme by carrying around a portrait of a horse"* (White, 2023, p. 23)

- *"Якийсь нудьгуючий на вигляд чоловік відмовився від теми, тримаючи з собою портрет коня."*

Translation in this case follows the source closely, but there is little modification of the phrase wording so as to fit Ukrainian grammatical patterns, meaning that the relevant literary references retain their original contextual meaning.

The following example is allusion to famous medical ritual and oath to serve well to their patients. This is epic moment.

- *This story must be recounted at every meeting the same as prayers at church, or the Hippocratic oath at the end of a doctor's training: I will abstain from all intentional wrong-doing and harm....* (White, 2023, p. 27)
- *Розповідати цю історію на кожному засіданні є обов'язком, це як молитва в церкві чи клятва Гіппократа наприкінці навчання лікаря: "... будучи далеким від розпусних намірів і спокус"...*

To preserve this epic moment, syntactical modulation was applied in the process of translation. The title of this oath is known everywhere in the world/ Established equivalent was used to translate it.

Parallelism

That is syntactic parallelism, which is very common in the translation of imperatives and short declarative sentences-the urgency mechanism and psychological pressure.

Move. Think. Do something... (White, 2023, p. 33), - *Рухайся. Подумай. Зроби щось.*

Just as in the extract "Move. Think. Do something," the translation "Рухайся. Подумай. Зроби щось" repeats the parallel construction of the source text. It keeps the core of the rising tension and inner conflict in this literal translation, and the rapid succession of imperative verbs creates

an almost identical dramatic effect.

Emotional tension follows in the next scene with imperatives, when main character is busy with saving a woman and providing surgery for the first time. Literal translation was applied to preserve the emotional tension.

Breathe in. Stitch. Breathe out. Stitch. ...(White, 2023, p. 32).
Вдох. Стібок. Вудих. Стібок.

Similarly, parallel words such as "Breathe in. Breathe out" will be "Вдох. Видих.". It is this structural faithfulness which is taken toward the lyrical cadence taken from the source text, necessary to carry on the instructional tone that doubles as a lulling mechanism in the story.

Like George told me: Breathe in. Breathe out...(White, 2023, p. 40). - *Як казав Джордж: Вдох. Вудих.*

Next example with parallelism is description of emotional state of main characters. Small syntactical modulation was applied. Toxic situation was preserved with literal translation.

Someone is yelling at George now. The rabbit is yelling too. I can feel the hysterics coming on, building in my head like an aneurysm or encephalitis...(White, 2023, p. 33)

Зараз хтось кричить на Джорджа. Кролик теж кричить. Я відчуваю, як наближається істерика, яка наростає в моїй голові, як аневризма чи енцефаліт.

Medical Terminology

Specialized medical terms occurring in the source text encourage direct borrowing and the use of professional equivalents in the target language. For example, "surgery" in Ukrainian is "хірургія", "hysterectomy" is "гістеректомія"-both examples are a direct transliteration. Both these terminologies have an exact translation in both languages because most of the medical vocabulary comes from Latin. In this context, the method of literal translation is very important because the exactness of the medical terms provides clarity at the same time, which minimizes any chance of misunderstanding.

Besides that, some phrases, like "bones and internal organs," are translated literally as "кістки та внутрішні органи," without changing anything. This testifies to the great similarity of medical terminology, whereby a number of terms come across as all but identical-if not precisely so-in so many languages due to their root in international scientific communication.

Repetition

Another literary device to support emotional tension is repetition. Let's study the following examples to know how important is to preserve the same mood in Ukrainian.

All the following examples realise anxiety of the main character with autism, who hates big companies. Her anxiety grows into disorder anxiety.

How many connections do they have? How much money? How much power?
(White, 2023, p. 13)

Скільки у них зв'язків? Скільки грошей? Скільки влади?

To make this tension really increasing, reduction in the first question. Other were translated literally.

Second example uncovers the highest emotional tension. It is obvious with the quantity of repeated words. It was translated literally to preserve it.

It will hurt, the rabbit said. It will hurt it will hurt it will hurt...(White, 2023, p. 13)
"Буде боляче", сказав кролик. "Буде боляче, буде боляче, буде боляче".

The following example also is a proof of emotional state of main character with autism.

I didn't mean to do this at his wedding. I didn't do it on purpose. I didn't, I swear...(White, 2023, p. 14)

Я не хотів щоб це сталося на його весіллі. Я не навмисно. Я ненавмисно, клянусь.

In fact, repetition is provided with negative forms of the verbs. Main character tries to protect himself with rejecting the true situation. Though, variation was used in translation in the first case. Two others were translated literally.

Next example includes two different repetitions. The first is connected with overwhelming from crowded place. And second is about to repeat the sound of heels tapping being nervous.

Too many people talked at once. Too loud, too crowded, too warm. The heel of my shoe clicked against the floor in a nervous skitter. Tap tap tap tap. ...(White, 2023, p. 11)

Занадто багато людей говорили одночасно. Надто голосно, надто людно, надто тепло. Каблук мого черевика нервово клацнув об підлогу. Туп-туп-туп-туп

This time it was important to preserve all repetitions with literal translation. In the sentence about the heel we used syntactical modulation.

Descriptive Language

Translation of vivid descriptive words wholly depends on the purity of imagery and emotion.

In the sentence "Mother has found a horrific green dress: taxidermy birds sewn between flowers and feathers," the translator uses a strategy of faithful-to-detail description which reads "мати знайшла жахливу зелену сукню: опудала птахів вишиті між квітами та пір'ям.". As such, this translation really represents the source text in terms of attention to visual and emotive detail and, therefore, keeps the grotesque and fantastic imagery intact.

Now, the line "Their faces are screwed up in mutual confusion" is translated as "Їхні обличчя викривлені у взаємному нерозумінні", which demonstrates imagery retention applied by the translator. This figure of speech is rendered with due care for the metaphorical expression "to screw up one's face" to be identically perplexing and uncomfortable in Ukrainian as it happens to be in English.

All of descriptions in the *Spirit Bares Its Teeth* are unique, with their special emotional spirit and with their special environment.

The bride herself, when she walked in on her father's arm, was tall, with honey-colored hair. She was not the most beautiful woman in the empire, but she didn't have to be. She radiated such kindness that it was as if she were made of gold.

But.

She had violet eyes.

And a silver Speaker ring on her little finger (White, 2023, p. 12).

Сама наречена, що заходила тримаючись за руку батька, була високою на зріст, із волоссям кольору меду. Вона не була найкрасивішою жінкою в імперії, але й не

*мусила бути. Вона випромінювала таку доброту, неначе була золотою.
Але.*

У неї були фіолетові очі.

І срібний перстень Оратора на мізинці.

Amplification was applied in translation of bride's height. Source text didn't include this word, though it was necessary in Ukrainian translation. And transposition was used in the description of her being made of gold to improve perception of this information by Ukrainian readers. Rhythm of this text was preserved to share the atmosphere of wedding and main character's emotional attitude to brides outstanding and, at the that time, dangerous beauty.

Not less atmospheric and emotional description of Museum is detail rich and, at the same time main character emotional state becomes more vivid and tense with this background.

The lights are dimmed, gas lamps tightened to only a trickle of flame. Everyone hurries to sit, crowding the tables dotting the room, some bachelors standing in the back. George stays close, refusing to meet Mother's eyes. The doors are locked. I turn my gaze to the roof of the museum to look somewhere, anywhere else (White, 2023, p. 29).

.Світло було приглушене, а в газових лампах тепер майоріли лише невеликі вогники. Усі поспішають сісти, товплячись за столиками. Деякі холостяки стоять позаду. Джордж тримається поруч, відмовляючись дивитися в очі Матері. Двері замкнені. Я відводжу погляд на дах музею, щоб дивитись кудись в інше місце, куди завгодно, тільки не сюди.

Generally, literal translation was applied to preserve rhythm of the text, its emotional atmosphere. Nevertheless, small reduction was used in the part with crowding around tables. Word "room was reduced. The atmosphere of the scene was preserved.

Description of South Kensington Museum is one of the brightest as far as system of rooms and corridors surprisingly was compared with digestive system revealing dark gothic atmosphere that is shadowing beautiful exponents of this Museum. And, as in the previous descriptions we observe main character's emotions that make the atmosphere of the Museum even more dark magic.

The South Kensington Museum is a digestive tract of rooms and corridors, all filled with beautiful things that aren't ours to display. Haunted relics are held behind glass. The partygoers who didn't leave have scattered, little polyps dotting the maze, desperate to avoid the bloodstain in the atrium. And me. Avoiding me (White, 2023, p. 36).

Музей південного Кенсінгтона - це шлунково-кишковий тракт кімнат і коридорів, усі вони наповнені прекрасними речами, які не належить демонструвати. Реліквії з привидами зберігаються за склом. Гості, які не пішли, розбіглися, як маленькі поліпи розсіяні лабіринтом, відчайдушно намагаючись уникнути плями крові в атріумі. І мене. Уникнути мене.

First, reduction of the information about persons, are not allowed to touch haunted relics didn't break special atmosphere of the place. Second, people are compared with polyps to underline their miserable behaviour. Main character's sadness is preserved by applying literal translation with that special rhythm of the text at the end of the description.

Thus, literal translation was applied in all cases to preserve that dark and horror atmosphere of gothic times.

Conclusion

Literary device translation deals with striking a balance in the equation between fidelity to the base text and alteration for correctness in the receptor language, i.e., trying to balance literal translation with cultural adjustment and structural accuracy as a way of not losing meaning, tone, and style from its source text. Intertextuality, allusion, parallelism, medical terminology, description - the adopted translation strategies of cultural equivalence, syntactic parallelism, and direct borrowing-stand as testimony to brilliance for maintaining fidelity across the two languages with regard to this very literary device. This way, the emotive and cognitive resonances of the original text are transferred to the target language; thus, both the English and Ukrainian readers would have somewhat similar experiences. This academic procedure ensures that the study is structured and clear, providing detailed explanations of the translation strategies adopted for every single literary aspect. After extensive research and a long translation process with additional analysis, we have created our own translation, which conforms to our vision of an appropriate translation for the *Spirit Bares Its Teeth* novel, and the specific idiostyle of Andrew Joseph White. Translation of literary devices in a complex text such as this book, considering the many examples of it provided in this paper, requires a complicated understanding of both source and target languages, English and Ukrainian, as well as their respective cultures and their more intricate details.

The presence of idiostyle elements is such:

- intertextuality 35%
- descriptions 25%
- repetition 22%
- medical terminology 8%
- allusion 5%
- parallelism 3%

The frequency of translation techniques applied is such:

- literal translation 23%
- modulation 21%
- amplification 12%
- particularization 11%
- established equivalent 10%
- reduction 6%
- generalization 5%
- variation, transposition, borrowing 4% each

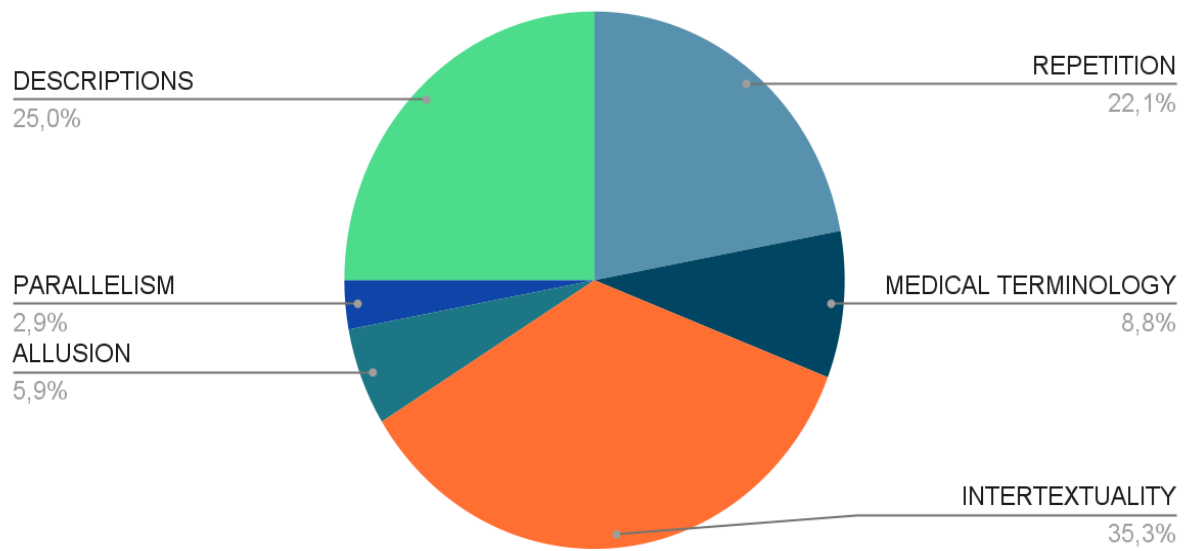
Source list

1. Allen, G. (2000). *Intertextuality*. Routledge.
2. Bodola, R., & Isekenmeier, G. (Eds.). (2017). *Literary Visualities: Visual Descriptions, Readerly Visualisations, Textual Visibilities*. De Gruyter.
3. Childs, P., & Fowler, R. (2005). *The Routledge Dictionary of Literary Terms*. Routledge.
4. Dmytriiev, O. (n.d.). СЛОВНИК - тлумачний словник української мови, орфографічний словник онлайн. Retrieved from: <https://slovnkyk.ua/index.php>
5. Dzera, Oksana. (2018). Biblical conceptual sphere as a concept of Taras Shevchenko's idiosyle and its reverbalization in Ukrainian bible translations. *Actual issues of Ukrainian linguistics: theory and practice*. 155-170. 10.17721/APULTP.2018.36.155-170.
6. Evans, J. (2018). *The Many Voices of Lydia Davis: Translation, Rewriting, Intertextuality*. Edinburgh University Press.
7. Harris, R. A. (2017). *Writing with Clarity and Style*. Routledge.
8. Mason, J. (2019). *Intertextuality in Practice: Linguistic Approaches to Literature*. John Benjamins Publishing Company.
9. Nikolaou, P. (2023). *Creative Classical Translation*. Cambridge University Press.
10. Teliga, O. (2016). *Idiosyle* (Extended abstract of PhD dissertation). Kherson, Ukraine: Yulia Yurina.
11. Turco, L. (2020). *The Book of Literary Terms*. University of New Mexico Press.
12. Venuti, L. (Ed.). (2021). *The Translation Studies Reader*. Routledge.
13. Woodstein, B. J. (2022). *Translation and Genre*. Cambridge University Press.
14. Wyatt, N., & Saricks, J. G. (2019). *The Readers' Advisory Guide to Genre Fiction*. ALA Editions.
15. Tallahassee State College. (2024). *Definitions and Examples of Literary Elements and Literary Techniques*. Retrieved from: <https://www.tsc.fl.edu/media/divisions/learning-commons/resources-by-subject/writing/Literary-Devices-2024.pdf>
16. White, A. J. (n.d.). Andrew Joseph White. Andrew Joseph White. <https://andrewjosephwhite.com/about>
17. Rata, Irina. (2014). An Overview of Gothic Fiction. VII. 104-114.
18. Molina, Lucía & Albir, Amparo. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta: Journal des traducteurs*. 47. 498. 10.7202/008033ar.
19. Taranenko, Olga. (2024). CONCEPTUAL ANALYSIS IN LITERARY TRANSLATION. *Scientific Journal of Polonia University*. 64. 121-126. 10.23856/6415.
20. Radchenko, Vladyslav. (2024). The concept of «sun» in the collection of Anna Hayvoronska «Keys from the Sun» as a sign of the writer's idiosyle. *Bulletin of Luhansk Taras Shevchenko National University*. 200-208. 10.12958/2227-2844-2024-2(361)-200-208.

Appedices

Appendix 1. Chart of idiostyle elements

Points scored

Appendix 2.
Chart of Translation Techniques

